

Arrest

nr. 192 022 van 14 september 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X
3. X
4. X
wettelijk vertegenwoordigd door hun ouders X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 66
8820 TORHOUT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, met als wettelijke vertegenwoordigers hun ouders X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 24 mei 2017 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 april 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juni 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat X *loco* advocaat X en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De eerste bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde bij monde van uw ouders een Russisch staatsburger van gemengde origine te zijn. U werd geboren op 23 februari 2015 in Kortrijk (België) en bent dus minderjarig. Uw ouders, M. R. (...) en A. Z. (...) (O.V. (...)), kwamen in 2007 naar België omdat uw vader in Dagestan problemen kende met de autoriteiten. Hij werd er valselyk van beschuldigd banden te hebben met rebellen. Omwille

van deze problemen vroegen uw ouders zelf tot 2 keer toe asiel aan, respectievelijk op 22/10/2007 en 07/07/2008. Hun eerste asielaanvraag werd op 5 december 2007 door het CGVS afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus vanwege een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Deze beslissing werd in beroep bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest van 18/04/2008. Hun beroep hiertegen bij de Raad van State werd op 16/06/2008 verworpen. Hun tweede asielaanvraag werd in augustus 2008 door de Dienst Vreemdelingenzaken afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus tot inoverwegingname van een asielaanvraag (13 quater). Ze tekenden hiertegen geen beroep aan. Uw ouders keerden niet naar hun herkomstland terug en dienden op 8/03/2016 zowel in uw hoofde als in hoofde van uw minderjarige broer en zussen een eerste asielaanvraag in. Ze vrezen namelijk dat u bij een eventuele uitreis naar de Russische Federatie uw vader zou verliezen omdat er bloedwraak tegen hem werd afgekondigd. De problemen die uw ouders in het kader van hun eigen asielaanvragen aanhaalden, waren immers volledig verzonnen. De ware reden voor hun vlucht uit de Russische Federatie is een conflict tussen uw vader en de vroegere vriend van uw moeder, A. A. (...) genaamd, die niet kon verkroppen dat uw ouders huwden. In januari of februari 2007 kwam het tot een fysieke confrontatie tussen uw vader en A. A. (...). A. (...) probeerde uw vader te wurgen, waarna uw vader hem meermaals stak met een mes om zijn leven te redden. A. (...) liep hierbij verschillende verwondingen op en moest worden opgenomen in het ziekenhuis. Hij diende ook klacht in tegen uw vader bij de politie. De familie van uw vader en de ouderen hebben meermaals geprobeerd om tot verzoening te komen, maar A. A. (...) en zijn familie weigerden dit. In maart 2007 kwamen familieleden van A. (...) zelfs naar het ouderlijke huis van uw vader om ruzie te maken. Uiteindelijk ontaardde de ruzie in een vuurgevecht waarbij de neef van uw vader het leven liet. De neef van A. A. (...) raakte tijdens dit gevecht eveneens zwaargewond en overleed later in het ziekenhuis. Als gevolg van dit incident ontstond er wederzijdse bloedwraak, die tot op vandaag nog steeds aan de gang is. Uw vader weigerde de bloedwraak tegen A. A. (...) te voltrekken, maar hij riskeert zelf nog steeds vermoord te worden door A. A. (...) of een van zijn familieleden. De situatie escaleerde nog verder toen de rechter uw vader enkele maanden later vrijspak omdat hij tijdens het gevecht met A. A. (...) uit zelfverdediging had gehandeld. Het was voor uw vader zodoende niet langer mogelijk om nog in Dagestan te blijven. Aanvankelijk waren uw ouders van plan om naar Rusland te vluchten, maar uiteindelijk kwamen ze naar België omdat uw vader ook in Rusland het risico liep om gevonden te worden.

Ter staving van uw asielaanvraag werden volgende documenten neergelegd: de rechterlijke beslissing in de strafzaak tegen uw vader, een petitie, het binnenlands en internationaal paspoort van uw vader, het internationaal paspoort van uw moeder en verschillende getuigenissen aangaande jullie verblijf in België.

B. Motivering

Uit de verklaringen van uw ouders blijkt dat ze in uw hoofde bij een eventuele uitreis naar de Russische Federatie vrezen dat u er zonder vader zou moeten opgroeien omdat uw vader in de Russische Federatie tot op heden nog steeds ernstige problemen heeft en zijn leven er in gevaar is (CGVS 27/4/2016, p. 3, 13 – CGVS 27/1/2017, p. 14)

Uw ouders slaagden er echter niet in een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in uw hoofde aannemelijk te maken.

Vooreerst zij erop gewezen dat uw ouders destijds, in 2007, verklaarden naar België te zijn gekomen omwille van de problemen die uw vader, M. R. (...) (O.V. (...)), in de Russische Federatie met de autoriteiten had gekend. Hij zou met zijn taxi 2 klanten hebben vervoerd, die rebellen bleken te zijn. Uw vader werd omwille hiervan door jullie autoriteiten beschuldigd van betrokkenheid bij de rebellen. Vanwege deze problemen vroegen uw ouders zelf tot twee maal toe asiel aan, respectievelijk op 22/10/2007 en 07/07/2008. Hun eerste asielaanvraag werd op 5 december 2007 door het CGVS afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus vanwege een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Deze beslissing werd in beroep bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest van 18/04/2008. Hun beroep hiertegen bij de Raad van State werd op 16/06/2008 verworpen. Hun tweede asielaanvraag werd in augustus 2008 door de Dienst Vreemdelingenzaken afgesloten met een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag omdat ze geen elementen aanbrachten die een ander licht wierpen op de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid. Ze tekenden hiertegen geen beroep aan en dienden in eigen hoofde geen verdere asielaanvragen meer in. In het kader van de asielaanvragen van u, uw broer en zussen verklaarden ze echter dat de problemen die ze hebben aangehaald in het kader van hun eigen asielaanvragen verzonnen waren (CGVS 27/4/2016 p. 4). De echte reden voor hun vlucht uit de Russische Federatie is het feit dat er tegen uw vader bloedwraak werd afgekondigd nadat hij in conflict raakte met een vroegere vriend van uw moeder, die het niet kon verkroppen dat uw ouders gehuwd waren (CGVS 27/4/2016 p. 4-6). Uw ouders vertelden destijds een verzonnen verhaal omdat

hen werd verteld dat hun echte problemen niet zouden volstaan om asiel te verkrijgen in België (CGVS 27/4/2016, p. 4 – CGVS 27/1/2017, p. 4 – CGVS 5/4/2017, p. 7).

Op grond van de elementen die uw ouders aanbrachten, kan echter niet besloten worden dat er actueel in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging omwille van de bloedwraak die tegen uw vader werd afgekondigd. Uw vader maakte immers niet aannemelijk dat er tegen hem actueel nog steeds bloedwraak loopt.

Zo legde uw vader ter staving van de door hem aangehaalde problemen een originele kopie voor van het vonnis in de strafzaak die A. A. (...) tegen hem had aangespannen nadat uw vader hem tijdens een gevecht verschillende messteken had toegediend. Uit dit vonnis van de vrederechter van Khasavjurt blijkt dat de betreffende zaak werd afgesloten omdat beide partijen zich met elkaar verzoend hebben. Concreet staat in dit vonnis te lezen dat uw vader en A. A. (...) zich met elkaar verzoend hebben en uw vader hem een schadevergoeding heeft uitbetaald voor de geleden morele en fysieke schade. Uw vader gaf echter een andere versie van de feiten, namelijk dat de rechter hem heeft vrijgesproken omdat de rechter van oordeel was dat uw vader uit zelfverdediging heeft gehandeld (CGVS 27/4/2016, p. 5 – CGVS 27/1/2017, p. 18 - CGVS 5/4/2017, p. 4-5). Deze versie van de feiten is uiteraard in strijd met de inhoud van de rechterlijke beslissing die uw vader neerlegde. Toen uw vader hierop gewezen werd, argumenteerde hij dat er nooit een verzoening heeft plaatsgevonden en de gerechtelijke beslissing een juridische kwestie betreft. Volgens hem moest de rechter een reden hebben om de zaak te kunnen afsluiten. Omdat uw vader en A. A. (...) in de rechtbank een verklaring hebben opgesteld waarin ze aangaven dat ze in de toekomst niets meer van elkaar zouden eisen, heeft de rechter als reden voor het afsluiten van de rechtszaak verzoening van de partijen gebruikt. De reden die werd opgegeven om de procedure juridisch te kunnen afsluiten, was volgens uw vader slechts een formaliteit. In de praktijk heeft nooit een verzoening plaatsgevonden. De rechter wilde wel dat er een verzoening kwam, maar in werkelijkheid is dat nooit gebeurd (CGVS 5/4/2017, p. 5). Uw vader maakte echter niet aannemelijk waarom de rechter vanuit juridisch oogpunt een dergelijke beslissing zou hebben genomen terwijl hij tijdens de zitting oordeelde dat uw vader uit zelfverdediging had gehandeld, wat betekent dat de klacht van A. A. (...) ongegrond was. Verder staat in het vonnis ook vermeld dat uw vader A. A. (...) zou hebben vergoed voor de geleden morele en fysieke schade. Uw vader verklaarde op dit punt dat zijn familie A. A. (...) wel geld had aangeboden om de ziekenhuiskosten te vergoeden, maar A. A. (...) en zijn familie dit geld niet wilden aanvaarden (CGVS d. d. 27/4/2016, p. 11 - CGVS 27/1/2017, p.). Gewezen op de vermelding in het vonnis dat uw vader A. A. (...) wel degelijk zou hebben vergoed, bleef uw vader bij zijn eerdere verklaringen dat zijn familie A. A. (...) geld had aangeboden voor de ziekenhuiskosten, maar hij het niet wilde aannemen (CGVS 5/4/2017, p. 6). Gevraagd waarom in het vonnis dan geschreven staat dat uw vader daadwerkelijk een schadevergoeding heeft betaald, herhaalde uw vader dat de rechter een manier heeft gezocht om de zaak te kunnen afsluiten. Hij beaamde dat in het vonnis geschreven staat dat er een verzoening had plaatsgevonden en uw vader een schadevergoeding had betaald, maar gaf toe zelf niet te begrijpen waarom dit in het vonnis zo vermeld staat terwijl er in werkelijkheid nooit een verzoening tot stand kwam en A. A. (...) de financiële compensatie niet wilde aanvaarden. Uw vader opperde dat het waarschijnlijk een juridische kwestie is (CGVS 5/4/2017, p. 6). Deze argumentatie overtuigt echter niet en dit om meerdere redenen. Vooreerst kan niet worden ingezien wat voor een rechter juridisch gezien de meerwaarde zou zijn van een dergelijke beslissing. Uw vader stelde dat de rechter hem tijdens de rechtszitting gelijk gaf en de rechter oordeelde dat hij uit zelfverdediging gehandeld heeft (CGVS 27/4/2016, p. 5 – CGVS 27/1/2017, p. 18 - CGVS 5/4/2017, p. 4-5). Het is niet duidelijk wat de rechter juridisch gezien te winnen heeft bij het nemen van een beslissing tot stopzetting van de procedure wegens verzoening in plaats van de klacht ongegrond te verklaren omdat uw vader handelde uit zelfverdediging. Daarnaast kon tegen de door de rechter genomen beslissing tot stopzetten van de strafzaak wegens verzoening van de partijen nog steeds beroep worden aangetekend, zoals duidelijk vermeld staat op de door uw vader neergelegde kopie van deze beslissing. Het feit dat tegen deze beslissing eveneens beroep kan worden aangetekend, ondermijnt de argumentatie van uw vader dat de rechter de beslissing in kwestie nam om de zaak juridisch te kunnen afsluiten. De mogelijkheid tot het indienen van een beroep betekent immers dat de strafzaak op dat moment nog steeds niet definitief is afgesloten. Pas indien binnen de wettelijke termijn geen beroep aanhangig werd gemaakt tegen deze beslissing, is de beslissing definitief en is de zaak juridisch gezien gesloten. Toen uw vader met deze vaststelling geconfronteerd werd, kon hij hiervoor geen aannemelijke verklaring geven. Hij gaf toe dat hij het zelf ook moeilijk kon verklaren en herhaalde andermaal dat men akkoord ging dat hij uit zelfverdediging had gehandeld, maar er in het vonnis inderdaad iets anders staat geschreven dan wat er tijdens de zitting werd gezegd (CGVS 5/4/2017, p. 6-7). Aangezien het door uw vader voorgelegde document een originele en officiële kopie van het vonnis betreft, zijn er omwille van bovenstaande vaststellingen geen redenen om aan te nemen dat de verzoening tussen uw vader en A. A. (...) niet heeft plaatsgevonden. Temeer omdat uw vader uitdrukkelijk bevestigde dat het door hem voorgelegde document een neerslag is van de definitieve

uitspraak van de vrederechter in zijn strafzaak en het vrederecht van Khasavyurt de enige rechtbank is die zijn zaak behandeld heeft (CGVS 5/4/2017, p. 3-4).

Daarnaast zij erop gewezen dat deze rechterlijke beslissing dateert van 30 mei 2007, met andere woorden van 2 maanden na het vuurgevecht dat zowel aan een familielid van uw vader als aan een familielid van A. A. (...) het leven kostte en dat de aanleiding was voor het ontstaan van de wederzijdse bloedwraak. Hoewel uw vader op een bepaald punt verklaart dat het vuurgevecht als gevolg waarvan zowel een familielid van uw vader als een familielid van A. A. (...) het leven liet, plaatsvond in maart 2006 (CGVS 27/1/2017, p.8-9), kan uit de overige verklaringen van uw vader afgeleid worden dat dit incident plaatsgreep in maart 2007. Zo blijkt uit de verklaringen van uw vader dat alle problemen zich afspeelden na het huwelijk van uw ouders. De reden van het conflict tussen uw vader en A. A. (...) was immers het huwelijk van uw ouders. Aangezien uit de verklaringen van uw ouders blijkt dat zij huwden in september 2006 (CGVS 27/4/2016, p. 6, 9), is het onmogelijk dat het vuurgevecht plaatsgreep in maart 2006. Verder stelde uw vader dat dit vuurgevecht ongeveer een maand na zijn gevecht met A. A. (...) plaatsgreep (CGVS 27/4/2016, p. 12. - CGVS 27/1/2017, p. 10). Dit gevecht situeerde hij eind januari of februari 2007 (CGVS 27/4/2016, p. 9 - CGVS 27/1/2017, p. 8-9). Uit het geheel van de verklaringen van uw ouders kan dan ook geconcludeerd worden dat het betreffende vuurgevecht plaatsvond in maart 2007. Aangezien de strafzaak tegen uw vader op 30 mei 2007, d. i. 2 maanden na het vuurgevecht, werd afgesloten omdat beide partijen zich met elkaar hadden verzoend, kan er logischerwijze vanuit gegaan worden dat deze verzoening ook betekent dat de bloedwraak niet langer geldig is. Gezien de ernst van het conflict tussen uw vader en A. A. (...) , is het namelijk niet aannemelijk dat beide partijen zich in het kader van de strafzaak naar aanleiding van het gevecht tussen uw vader en A. A. (...) zouden verzoenen, maar ze de bloedwraak wel verder in stand zouden houden. Er kan namelijk niet ingezien worden waarom beide partijen wel akkoord zouden gaan om zich te verzoenen wat betreft het gevecht tussen uw vader en A. A. (...) , terwijl de situatie op dat moment reeds dermate geëscaleerd was dat er langs beide zijden bloedwraak werd afgekondigd. De verklaringen van uw vader wijzen ook geenszins in die richting. Bijgevolg maakte uw vader niet aannemelijk dat er actueel nog steeds bloedwraak tegen hem bestaat vanwege zijn conflict met A. A. (...). Zodoende kan noch in zijn hoofde noch in uw hoofde actueel besloten worden tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade omwille van deze bloedwraak.

Ook het feit dat uw vader nog tot aan zijn vertrek naar België in Khasavyurt, en meer bepaald in zijn ouderlijke huis en in het appartement van uw moeder heeft verbleven, doet vermoeden dat er wel degelijk een verzoening heeft plaatsgevonden. Indien hij daadwerkelijk vreesde om vermoord te worden vanwege de bloedwraak, is het immers weinig aannemelijk dat hij ook na het definitieve vonnis in de rechtszaak die door zijn rivaal tegen hem was aangespannen in Khasavyurt bleef en, sterker nog, uitgerekend op de 2 plaatsen waar er reeds eerder incidenten plaatsvonden. Het uitreisverbod dat hem was opgelegd in de loop van het gerechtelijke onderzoek werd immers door de rechter opgeheven op het moment dat het definitieve vonnis werd uitgesproken (zie gerechtelijke beslissing en CGVS 5/4/2017, p. 5). Bijgevolg was er geen enkele reden waarom uw vader zich niet elders zou kunnen schuilhouden. Geconfronteerd met deze vaststelling, wierp uw vader op dat hij afwisselend op het appartement van uw moeder en in zijn ouderlijke huis verbleef, men zodoende niet wist op welk moment hij waar verbleef en hij zichzelf ook niet toonde. Indien hij ergens naartoe moest, liet hij bovendien een taxi komen (CGVS 27/1/2017, p. 16). Dit doet echter niets af aan de vaststelling dat uw vader nog steeds verbleef op de 2 adressen die door zijn rivaal gekend waren en waar uw vader zodoende het makkelijkst terug te vinden was. Daarenboven blijkt uit zijn verklaringen geenszins dat hij telkens van verblijfplaats wisselde om niet gevonden te worden. Hij vertelde dat hij na het vuurgevecht waarbij de neef van zijn vader werd vermoord een maand tot anderhalve maand bij zijn ouders woonde en daarna terugkeerde naar het appartement van uw moeder, waar hij tot aan zijn vertrek uit de Russische Federatie, in oktober 2007, verbleef (CGVS 27/1/2017, p. 12 en 31-32). Verder argumenteerde uw vader dat hij zijn rijbewijs nog in orde moest brengen en zijn huwelijk nog officieel moest laten registreren, waardoor hij vertraging opliep (CGVS 27/1/2017, p. 16). Uit de stempel in het binnenlands paspoort van uw vader blijkt echter dat het huwelijk van uw ouders reeds op 24 maart 2007 officieel werd geregistreerd, met andere woorden zelfs nog voor de definitieve uitspraak in de strafzaak tegen uw vader. Deze argumentatie gaat dus niet op. Het feit dat uw vader zijn rijbewijs nog in orde wilde brengen, weegt evenmin op tegen het risico dat uw vader in Dagestan verklaarde te lopen. Indien uw vader daadwerkelijk vreesde vermoord te worden vanwege de bloedwraak, is het niet aannemelijk dat hij een dergelijk risico nam louter en alleen om een rijbewijs te kunnen verkrijgen. Verder argumenteerde hij dat hij eerst uw moeder wilde wegsturen en dan pas zelf vertrekken. Het was echter niet mogelijk om onmiddellijk te vertrekken omdat uw ouders eerst naar Rusland wilden gaan, maar hen dit uiteindelijk afgeraden werd omdat uw ouders in Rusland nog steeds gevonden zouden kunnen worden. Daarnaast beschikten uw ouders bovendien niet over voldoende financiële middelen om onmiddellijk naar het buitenland te vertrekken, aangezien men op zijn minst een

basisbudget nodig heeft om de periode onmiddellijk na de aankomst elders te overbruggen (CGVS 27/1/2017, p. 16). Hoewel hiervoor begrip kan worden opgebracht, doet dit nog steeds niets af aan het risico dat uw vader nam voor zichzelf en uw moeder, die op dat moment zwanger was (CGVS 27/1/2017, p. 12), door na het afsluiten van de strafzaak nog ruim 4 maanden in het appartement van uw moeder te verblijven. Uw vader maakte niet aannemelijk waarom het niet mogelijk was om op zijn minst tijdelijk elders onder te duiken in afwachting van het definitieve vertrek van uw ouders uit de Russische Federatie.

Het feit dat uw ouders nooit eerder gepoogd hebben de echte reden voor hun vlucht uit Russische Federatie kenbaar te maken, doet eveneens vermoeden dat ze actueel niets meer te vrezen hebben. Ter verklaring van het feit dat uw ouders sinds het afsluiten van hun tweede asielaanvraag in 2008 zelf geen enkele poging hebben ondernomen om hun eerdere verklaringen recht te zetten en zelf dus nooit meer asiel hebben gevraagd, verwijzen ze onder meer naar de afwijzing van hun tweede asielaanvraag en de aard van hun problemen en de culturele gebruiken. Uw moeder stelde dat ze eerder had geprobeerd opnieuw asiel te vragen, maar deze aanvraag opnieuw geweigerd werd (CGVS 27/4/2016, p. 3). Ze zei eveneens dat ze later bij de Belgische asielinstanties gevraagd had om een nieuwe asielaanvraag te kunnen indienen en haar werd gezegd dat dit enkel mogelijk was indien ze over nieuwe elementen beschikte, wat in geval van bloedwraak volgens haar niet mogelijk is (CGVS 27/1/2017, p. 27). Deze verklaringen volstaan echter niet. Uw moeder heeft in het kader van haar eigen asielaanvragen immers nooit over de bloedwraak gesproken, wat de bloedwraak op zich al een nieuw element maakt. In het kader van haar tweede asielaanvraag heeft uw moeder bovendien nooit aangegeven dat het asielrelaas dat ze tijdens haar eerste asielaanvraag uiteengezet had niet waarheidsgetrouw was. Ze beperkte zich slechts tot de stelling dat uw vader nog steeds gezocht wordt en hij bij terugkeer vermoord zou worden (Verklaring 2e AA moeder, nr. 36). De afwijzing van haar tweede asielaanvraag hield dus op geen enkele manier verband met deze bloedwraak, maar met het eerder door haar uiteengezette asielrelaas, waarvan ze zelf wist dat het verzonnen was. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van uw moeder dat er 3 jaar geleden onbekenden naar haar informeerden, telefonisch en persoonlijk, bij haar moeder, uw grootmoeder, nadat deze laatste vanuit België naar Dagestan was teruggekeerd. Vermoedelijk omdat men ervan uitging dat uw moeder eveneens zou terugkeren (CGVS 27/1/2017, p. 23, 26). Ook deze gebeurtenissen greep uw moeder niet aan om een nieuwe asielaanvraag in te dienen, wat haar stelling als kon ze geen nieuwe asielaanvraag indienen omdat er geen nieuwe elementen waren volledig ondergraaft. Uw vader argumenteerde dat deze problemen een zodanige invloed hebben gehad op verschillende aspecten van zijn leven dat hij er niet wilde op terugkomen en hij het zelfs niet aan zijn vrienden heeft verteld (CGVS 27/4/2016, p. 3). Het ligt bovendien niet in de aard van jullie volk om veel te praten (CGVS 5/4/2017, p. 7). Hoewel begrip kan worden opgebracht voor de impact van deze gebeurtenissen op zijn leven en de mentaliteit van jullie volk, weegt dit niet op tegen de door hem ingeroepen vrees voor zijn leven bij een eventuele terugkeer naar de Russische Federatie. Bijgevolg kan ook dit argument de laattijdige rechtzetting van zijn eerdere verklaringen niet verschonen. Daarnaast stelde uw vader dat het moeilijk is om met kinderen ergens naartoe te gaan en zeker naar het CGVS om een nieuwe procedure te doorlopen. Hij voegde er nog aan toe dat hij verschillende jaren een regularisatieaanvraag heeft ingediend, maar deze aanvragen telkens werden afgewezen. Het feit dat uw vader nooit eerder een nieuwe asielaanvraag heeft ingediend om zijn eerdere verklaringen recht te zetten, is volgens hem zelfbedrog in de vorm van uitstelgedrag (CGVS 5/4/2017, p. 7). Geen van deze argumenten kan de laattijdigheid van de rechtzetting van zijn verklaringen in het kader van zijn eigen asielaanvragen verschonen. Zo is het feit dat het moeilijk is om met kinderen ergens naartoe te gaan en zeker naar het CGVS slechts een praktisch bezwaar dat geenszins opweegt tegen het risico bij terugkeer. Het feit dat men een andere procedure voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning in België had lopen, is evenmin een afdoende verklaring voor het laattijdig rechtzetten van zijn asielmotieven. Van iemand die zijn land van herkomst verlaat vanwege een ernstige vrees voor vervolging of het lijden van reële schade om zich elders te beroepen op internationale bescherming, kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij deze vraag om bescherming zo snel mogelijk kenbaar maakt, of in dit geval zijn eerdere verklaringen zo snel mogelijk rechtzet. Dat uw vader pas besloot dit te doen nadat alle andere procedures voor het verkrijgen van een Belgische verblijfsvergunning niet het verwachte resultaat opleverden, ondermijnt op zich reeds de ernst van de door hem ingeroepen vrees.

Om bovenstaande redenen is het niet aannemelijk dat u of uw vader bij uitreis naar de Russische Federatie actueel iets te vrezen heeft vanwege bloedwraak. In uw hoofdte werden er geen andere asielmotieven aangehaald (CGVS 27/4/2016, p. 3).

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in

de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse rebellenbeweging die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, maar verder versnipperd raakt door afsplitsingen van groepen die zich achter IS scharen en waarvan een deel ook is uitgeweken naar Syrië. De slagkracht van de rebellengroepen blijft daardoor beperkt en neemt de vorm aan van gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrensde aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van dien aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (een petitie, het binnenlands en internationaal paspoort van uw vader, het internationaal paspoort van uw moeder en getuigenissen aangaande jullie verblijf in België) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. De paspoorten bevatten louter gegevens aangaande de identiteit en/of reisroute van uw ouders. De petitie en de getuigenissen hebben betrekking op jullie verblijf in België en bevatten geen informatie met betrekking tot de in uw hoofde ingeroepen vrees ten aanzien van de Russische Federatie.

Volledigheidshalve dient toegevoegd te worden dat er in hoofde van uw broer en zussen (A'. M. (...), O.V. (...) – N. M. (...), O.V. (...) – S. M. (...), O.V. (...)) door het Commissariaat-generaal eveneens werd overgegaan tot een weigering van het vluchtelingenstatuut en een weigering van het statuut van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

De tweede bestreden beslissing ten aanzien van tweede verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Russisch staatsburger van gemengde origine te zijn. U werd geboren op 8 april 2010 in Kortrijk (België) en bent dus minderjarig. Uw ouders, M. R. (...) en A. Z. (...) (O.V. (...)), kwamen in 2007 naar België omdat uw vader in Dagestan problemen kende met de autoriteiten. Hij werd er valselijk van beschuldigd banden te hebben met rebellen. Omwille van deze problemen vroegen uw ouders zelf tot 2 keer toe asiel aan, respectievelijk op 22/10/2007 en 07/07/2008. Hun eerste asielaanvraag werd op 5 december 2007 door het CGVS afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus vanwege een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Deze beslissing werd in beroep bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest van 18/04/2008. Hun beroep hiertegen bij de Raad van State werd op 16/06/2008 verworpen. Hun tweede asielaanvraag werd in augustus 2008 door de Dienst Vreemdelingenzaken afgesloten met een beslissing van weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag (13 quater). Ze tekenden hiertegen geen beroep aan. Uw ouders keerden niet naar hun herkomstland terug en dienden op 8/03/2016 zowel in uw hoofde als in hoofde van uw minderjarige

broers en zus een eerste asielaanvraag in. Ze vrezen namelijk dat u bij een eventuele uitreis naar de Russische Federatie uw vader zou verliezen omdat er bloedwraak tegen hem werd afgekondigd. De problemen die uw ouders in het kader van hun eigen asielaanvragen aanhaalden, waren immers volledig verzonnen. De ware reden voor hun vlucht uit de Russische Federatie is een conflict tussen uw vader en de vroegere vriend van uw moeder, A. A. (...) genaamd, die niet kon verkroppen dat uw ouders huwden. In januari of februari 2007 kwam het tot een fysieke confrontatie tussen uw vader en A. A. (...). A. A. (...) probeerde uw vader te wurgen, waarna uw vader hem meermaals stak met een mes om zijn leven te redden. A. (...) liep hierbij verschillende verwondingen op en moest worden opgenomen in het ziekenhuis. Hij diende ook klacht in tegen uw vader bij de politie. De familie van uw vader en de ouderen hebben meermaals geprobeerd om tot verzoening te komen, maar A. A. (...) en zijn familie weigerden dit. In maart 2007 kwamen familieleden van A. (...) zelfs naar het ouderlijke huis van uw vader om ruzie te maken. Uiteindelijk ontaardde de ruzie in een vuurgevecht waarbij de neef van uw vader het leven liet. De neef van A. A. (...) raakte tijdens dit gevecht eveneens zwaargewond en overleed later in het ziekenhuis. Als gevolg van dit incident ontstond er wederzijdse bloedwraak, die tot op vandaag nog steeds aan de gang is. Uw vader weigerde de bloedwraak tegen A. A. (...) te voltrekken, maar hij riskeert zelf nog steeds vermoord te worden door A. A. (...) of een van zijn familieleden. De situatie escaleerde nog verder toen de rechter uw vader enkele maanden later vrijspak omdat hij tijdens het gevecht met A. A. (...) uit zelfverdediging had gehandeld. Het was voor uw vader zodoende niet langer mogelijk om nog in Dagestan te blijven. Aanvankelijk waren uw ouders van plan om naar Rusland te vluchten, maar uiteindelijk kwamen ze naar België omdat uw vader ook in Rusland het risico liep om gevonden te worden. Zelf wil u niet naar de Russische Federatie omdat uw school in België is en u samen met uw gezin in België wil blijven.

Ter staving van uw asielaanvraag werden volgende documenten neergelegd: 4 schoolattesten, een evaluatiemap, 2 getuigschriften betreffende de onderwijstaal, een attest van gevolgde leerjaren, een overzicht van afwezigheden, een registratiefiche, een individuele steekkaart, de rechterlijke beslissing in de strafzaak tegen uw vader, het binnenlands en internationaal paspoort van uw vader, het internationaal paspoort van uw moeder en een petitie en getuigenissen met betrekking tot jullie verblijf in België.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet naar de Russische Federatie wil gaan omdat uw school in België is en u samen met uw gezin in België wil blijven (CGVS, p. 7). Uw ouders vrezen daarnaast dat uw vader bij terugkeer naar de Russische Federatie vermoord zou worden wegens bloedwraak, zodat u in de Russische Federatie zonder vader zou moeten opgroeien (CGVS A'. (...) - A". (...), p. 3 en 13 - CGVS 27/1/2017, p. 14).

Wat betreft uw wens om in België te blijven omdat uw school zich hier bevindt (CGVS, p. 7 en 8), er moet op gewezen worden dat niet aannemelijk werd gemaakt hoe dit in uw hoofde aanleiding zou geven tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Hoewel begrip kan worden opgebracht voor het feit dat een uitreis naar de Russische Federatie -het land waarvan u het staatsburgerschap bezit- bepaalde inspanningen, aanpassingen en mogelijk aanpassingsmoeilijkheden met zich meebrengt, moet worden benadrukt dat het feit dat uw school zich in België bevindt geen intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit inhoudt. Hetzelfde geldt voor de verklaring van uw moeder dat ook uw vrienden in België zijn en u in de Russische Federatie niemand heeft (CGVS, p. 8). Ook op dit punt blijkt uit de verklaringen van uw moeder niet hoe dit aanleiding zou geven tot een intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit. Zodoende volstaan deze motieven niet om in aanmerking te komen voor internationale bescherming.

Met betrekking tot de bloedwraak moet er vooreerst op gewezen worden dat uw ouders destijds, in 2007, verklaarden naar België te zijn gekomen omwille van de problemen die uw vader, M. R. (...) (O.V. (...)), in de Russische Federatie met de autoriteiten had gekend. Hij zou met zijn taxi 2 klanten hebben vervoerd, die rebellen bleken te zijn. Uw vader werd omwille hiervan door jullie autoriteiten beschuldigd van betrokkenheid bij de rebellen. Vanwege deze problemen vroegen uw ouders zelf tot twee maal toe asiel aan, respectievelijk op 22/10/2007 en 07/07/2008. Hun eerste asielaanvraag werd op 5 december 2007 door het CGVS afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus vanwege een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Deze beslissing werd in beroep bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest van 18/04/2008. Hun beroep hiertegen bij de Raad van State werd op 16/06/2008 verworpen. Hun tweede asielaanvraag werd in augustus 2008 door de Dienst Vreemdelingenzaken afgesloten met een beslissing van weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag omdat ze geen elementen aanbrachten die een ander licht wierpen op de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid. Ze tekenden hiertegen geen beroep aan en dienden in eigen hoofde geen verdere asielaanvragen meer in. In het kader van de asielaanvragen van u, uw broers en zus verklaarden ze echter dat de problemen die ze hebben aangehaald in het kader van hun eigen

asielaanvragen verzonnen waren (CGVS A'. (...) -A". (...) p. 4). De echte reden voor hun vlucht uit de Russische Federatie is het feit dat er tegen uw vader bloedwraak werd afgekondigd nadat hij in conflict raakte met een vroegere vriend van uw moeder, die het niet kon verkroppen dat uw ouders gehuwd waren (CGVS A'. (...) -A". (...) p. 4-6). Uw ouders vertelden destijds een verzonnen verhaal omdat hen werd verteld dat hun echte problemen niet zouden volstaan om asiel te verkrijgen in België (CGVS A'. (...) -A". (...), p. 4 – CGVS 27/1/2017, p. 4 – CGVS 5/4/2017, p. 7).

Op grond van de elementen die uw ouders aanbrachten, kan echter niet besloten worden dat er actueel in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging omwille van de bloedwraak die tegen uw vader werd afgekondigd. Uw vader maakte immers niet aannemelijk dat er tegen hem actueel nog steeds bloedwraak loopt.

Zo legde uw vader ter staving van de door hem aangehaalde problemen een originele kopie voor van het vonnis in de strafzaak die A. A. (...) tegen hem had aangespannen nadat uw vader hem tijdens een gevecht verschillende messteken had toegediend. Uit dit vonnis van de vrederechter van Khasavjurt blijkt dat de betreffende zaak werd afgesloten omdat beide partijen zich met elkaar verzoend hebben. Concreet staat in dit vonnis te lezen dat uw vader en A. A. (...) zich met elkaar verzoend hebben en uw vader hem een schadevergoeding heeft uitbetaald voor de geleden morele en fysieke schade. Uw vader gaf echter een andere versie van de feiten, namelijk dat de rechter hem heeft vrijgesproken omdat de rechter van oordeel was dat uw vader uit zelfverdediging heeft gehandeld (CGVS 27/4/2016, p. 5 – CGVS 27/1/2017, p. 18 - CGVS 5/4/2017, p. 4-5). Deze versie van de feiten is uiteraard in strijd met de inhoud van de rechterlijke beslissing die uw vader neerlegde. Toen uw vader hierop gewezen werd, argumenteerde hij dat er nooit een verzoening heeft plaatsgevonden en de gerechtelijke beslissing een juridische kwestie betreft. Volgens hem moest de rechter een reden hebben om de zaak te kunnen afsluiten. Omdat uw vader en A. A. (...) in de rechtbank een verklaring hebben opgesteld waarin ze aangaven dat ze in de toekomst niets meer van elkaar zouden eisen, heeft de rechter als reden voor het afsluiten van de rechtszaak verzoening van de partijen gebruikt. De reden die werd opgegeven om de procedure juridisch te kunnen afsluiten, was volgens uw vader slechts een formaliteit. In de praktijk heeft nooit een verzoening plaatsgevonden. De rechter wilde wel dat er een verzoening kwam, maar in werkelijkheid is dat nooit gebeurd (CGVS 5/4/2017, p. 5). Uw vader maakte echter niet aannemelijk waarom de rechter vanuit juridisch oogpunt een dergelijke beslissing zou hebben genomen terwijl hij tijdens de zitting oordeelde dat uw vader uit zelfverdediging had gehandeld, wat betekent dat de klacht van A. A. (...) ongegrond was. Verder staat in het vonnis ook vermeld dat uw vader A. A. (...) zou hebben vergoed voor de geleden morele en fysieke schade. Uw vader verklaarde op dit punt dat zijn familie A. A. (...) wel geld had aangeboden om de ziekenhuiskosten te vergoeden, maar A. A. (...) en zijn familie dit geld niet wilden aanvaarden (CGVS d. d. 27/4/2016, p. 11 - CGVS 27/1/2017, p.). Gewezen op de vermelding in het vonnis dat uw vader A. A. (...) wel degelijk zou hebben vergoed, bleef uw vader bij zijn eerdere verklaringen dat zijn familie A. A. (...) geld had aangeboden voor de ziekenhuiskosten, maar hij het niet wilde aannemen (CGVS 5/4/2017, p. 6). Gevraagd waarom in het vonnis dan geschreven staat dat uw vader daadwerkelijk een schadevergoeding heeft betaald, herhaalde uw vader dat de rechter een manier heeft gezocht om de zaak te kunnen afsluiten. Hij beaamde dat in het vonnis geschreven staat dat er een verzoening had plaatsgevonden en uw vader een schadevergoeding had betaald, maar gaf toe zelf niet te begrijpen waarom dit in het vonnis zo vermeld staat terwijl er in werkelijkheid nooit een verzoening tot stand kwam en A. A. (...) de financiële compensatie niet wilde aanvaarden. Uw vader opperde dat het waarschijnlijk een juridische kwestie is (CGVS 5/4/2017, p. 6). Deze argumentatie overtuigt echter niet en dit om meerdere redenen. Vooreerst kan niet worden ingezien wat voor een rechter juridisch gezien de meerwaarde zou zijn van een dergelijke beslissing. Uw vader stelde dat de rechter hem tijdens de rechtszitting gelijk gaf en de rechter oordeelde dat hij uit zelfverdediging gehandeld heeft (CGVS 27/4/2016, p. 5 – CGVS 27/1/2017, p. 18 - CGVS 5/4/2017, p. 4-5). Het is niet duidelijk wat de rechter juridisch gezien te winnen heeft bij het nemen van een beslissing tot stopzetting van de procedure wegens verzoening in plaats van de klacht ongegrond te verklaren omdat uw vader handelde uit zelfverdediging. Daarnaast kon tegen de door de rechter genomen beslissing tot stopzetten van de strafzaak wegens verzoening van de partijen nog steeds beroep worden aangetekend, zoals duidelijk vermeld staat op de door uw vader neergelegde kopie van deze beslissing. Het feit dat tegen deze beslissing eveneens beroep kan worden aangetekend, ondermijnt de argumentatie van uw vader dat de rechter de beslissing in kwestie nam om de zaak juridisch te kunnen afsluiten. De mogelijkheid tot het indienen van een beroep betekent immers dat de strafzaak op dat moment nog steeds niet definitief is afgesloten. Pas indien binnen de wettelijke termijn geen beroep aanhangig werd gemaakt tegen deze beslissing, is de beslissing definitief en is de zaak juridisch gezien gesloten. Toen uw vader met deze vaststelling geconfronteerd werd, kon hij hiervoor geen aannemelijke verklaring geven. Hij gaf toe dat hij het zelf ook moeilijk kon verklaren en herhaalde andermaal dat men akkoord ging dat hij uit zelfverdediging had gehandeld, maar er in het vonnis inderdaad iets anders staat geschreven dan wat er tijdens de zitting werd gezegd (CGVS

5/4/2017, p. 6-7). Aangezien het door uw vader voorgelegde document een originele en officiële kopie van het vonnis betreft, zijn er omwille van bovenstaande vaststellingen geen redenen om aan te nemen dat de verzoening tussen uw vader en A. A. (...) niet heeft plaatsgevonden. Temeer omdat uw vader uitdrukkelijk bevestigde dat het door hem voorgelegde document een neerslag is van de definitieve uitspraak van de vrederechter in zijn strafzaak en het vredegerecht van Khasavyurt de enige rechtbank is die zijn zaak behandeld heeft (CGVS 5/4/2017, p. 3-4).

Daarnaast zij erop gewezen dat deze rechterlijke beslissing dateert van 30 mei 2007, met andere woorden van 2 maanden na het vuurgevecht dat zowel aan een familielid van uw vader als aan een familielid van A. A. (...) het leven kostte en dat de aanleiding was voor het ontstaan van de wederzijdse bloedwraak. Hoewel uw vader op een bepaald punt verklaart dat het vuurgevecht als gevolg waarvan zowel een familielid van uw vader als een familielid van A. A. (...) het leven liet, plaatsvond in maart 2006 (CGVS 27/1/2017, p.8-9), kan uit de overige verklaringen van uw vader afgeleid worden dat dit incident plaatsgreep in maart 2007. Zo blijkt uit de verklaringen van uw vader dat alle problemen zich afspeelden na het huwelijk van uw ouders. De reden van het conflict tussen uw vader en A. A. (...) was immers het huwelijk van uw ouders. Aangezien uit de verklaringen van uw ouders blijkt dat zij huwden in september 2006 (CGVS 27/4/2016, p. 6, 9), is het onmogelijk dat het vuurgevecht plaatsgreep in maart 2006. Verder stelde uw vader dat dit vuurgevecht ongeveer een maand na zijn gevecht met A. A. (...) plaatsgreep (CGVS 27/4/2016, p. 12. - CGVS 27/1/2017, p. 10). Dit gevecht situeerde hij eind januari of februari 2007 (CGVS 27/4/2016, p. 9 - CGVS 27/1/2017, p. 8-9). Uit het geheel van de verklaringen van uw ouders kan dan ook geconcludeerd worden dat het betreffende vuurgevecht plaatsvond in maart 2007. Aangezien de strafzaak tegen uw vader op 30 mei 2007, d. i. 2 maanden na het vuurgevecht, werd afgesloten omdat beide partijen zich met elkaar hadden verzoend, kan er logischerwijze vanuit gegaan worden dat deze verzoening ook betekent dat de bloedwraak niet langer geldig is. Gezien de ernst van het conflict tussen uw vader en A. A. (...), is het namelijk niet aannemelijk dat beide partijen zich in het kader van de strafzaak naar aanleiding van het gevecht tussen uw vader en A. A. (...) zouden verzoenen, maar ze de bloedwraak wel verder in stand zouden houden. Er kan namelijk niet ingezien worden waarom beide partijen wel akkoord zouden gaan om zich te verzoenen wat betreft het gevecht tussen uw vader en A. A. (...), terwijl de situatie op dat moment reeds dermate geëscaleerd was dat er langs beide zijden bloedwraak werd afgekondigd. De verklaringen van uw vader wijzen ook geenszins in die richting. Bijgevolg maakte uw vader niet aannemelijk dat er actueel nog steeds bloedwraak tegen hem bestaat vanwege zijn conflict met A. A. (...). Zodoende kan noch in zijn hoofde noch in uw hoofde actueel besloten worden tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade omwille van deze bloedwraak.

Ook het feit dat uw vader nog tot aan zijn vertrek naar België in Khasavyurt, en meer bepaald in zijn ouderlijke huis en in het appartement van uw moeder heeft verbleven, doet vermoeden dat er wel degelijk een verzoening heeft plaatsgevonden. Indien hij daadwerkelijk vreesde om vermoord te worden vanwege de bloedwraak, is het immers weinig aannemelijk dat hij ook na het definitieve vonnis in de rechtszaak die door zijn rivaal tegen hem was aangespannen in Khasavyurt bleef en, sterker nog, uitgerekend op de 2 plaatsen waar er reeds eerder incidenten plaatsvonden. Het uitreisverbod dat hem was opgelegd in de loop van het gerechtelijke onderzoek werd immers door de rechter opgeheven op het moment dat het definitieve vonnis werd uitgesproken (zie gerechtelijke beslissing en CGVS 5/4/2017, p. 5). Bijgevolg was er geen enkele reden waarom uw vader zich niet elders zou kunnen schuilhouden. Geconfronteerd met deze vaststelling, wierp uw vader op dat hij afwisselend op het appartement van uw moeder en in zijn ouderlijke huis verbleef, men zodoende niet wist op welk moment hij waar verbleef en hij zichzelf ook niet toonde. Indien hij ergens naartoe moest, liet hij bovendien een taxi komen (CGVS 27/1/2017, p. 16). Dit doet echter niets af aan de vaststelling dat uw vader nog steeds verbleef op de 2 adressen die door zijn rivaal gekend waren en waar uw vader zodoende het makkelijkst terug te vinden was. Daarenboven blijkt uit zijn verklaringen geenszins dat hij telkens van verblijfplaats wisselde om niet gevonden te worden. Hij vertelde dat hij na het vuurgevecht waarbij de neef van zijn vader werd vermoord een maand tot anderhalve maand bij zijn ouders woonde en daarna terugkeerde naar het appartement van uw moeder, waar hij tot aan zijn vertrek uit de Russische Federatie, in oktober 2007, verbleef (CGVS 27/1/2017, p. 12 en 31-32). Verder argumenteerde uw vader dat hij zijn rijbewijs nog in orde moest brengen en zijn huwelijk nog officieel moest laten registreren, waardoor hij vertraging opliep (CGVS 27/1/2017, p. 16). Uit de stempel in het binnenlands paspoort van uw vader blijkt echter dat het huwelijk van uw ouders reeds op 24 maart 2007 officieel werd geregistreerd, met andere woorden zelfs nog voor de definitieve uitspraak in de strafzaak tegen uw vader. Deze argumentatie gaat dus niet op. Het feit dat uw vader zijn rijbewijs nog in orde wilde brengen, weegt evenmin op tegen het risico dat uw vader in Dagestan verklaarde te lopen. Indien uw vader daadwerkelijk vreesde vermoord te worden vanwege de bloedwraak, is het niet aannemelijk dat hij een dergelijk risico nam louter en alleen om een rijbewijs te kunnen verkrijgen. Verder argumenteerde hij dat hij eerst uw moeder wilde wegsturen en dan pas zelf vertrekken. Het

was echter niet mogelijk om onmiddellijk te vertrekken omdat uw ouders eerst naar Rusland wilden gaan, maar hen dit uiteindelijk afgeraden werd omdat uw ouders in Rusland nog steeds gevonden zouden kunnen worden. Daarnaast beschikten uw ouders bovendien niet over voldoende financiële middelen om onmiddellijk naar het buitenland te vertrekken, aangezien men op zijn minst een basisbudget nodig heeft om de periode onmiddellijk na de aankomst elders te overbruggen (CGVS 27/1/2017, p. 16). Hoewel hiervoor begrip kan worden opgebracht, doet dit nog steeds niets af aan het risico dat uw vader nam voor zichzelf en uw moeder, die op dat moment zwanger was (CGVS 27/1/2017, p. 12), door na het afsluiten van de strafzaak nog ruim 4 maanden in het appartement van uw moeder te verblijven. Uw vader maakte niet aannemelijk waarom het niet mogelijk was om op zijn minst tijdelijk elders onder te duiken in afwachting van het definitieve vertrek van uw ouders uit de Russische Federatie.

Het feit dat uw ouders nooit eerder gepoogd hebben de echte reden voor hun vlucht uit Russische Federatie kenbaar te maken, doet eveneens vermoeden dat ze actueel niets meer te vrezen hebben. Ter verklaring van het feit dat uw ouders sinds het afsluiten van hun tweede asielaanvraag in 2008 zelf geen enkele poging hebben ondernomen om hun eerdere verklaringen recht te zetten en zelf dus nooit meer asiel hebben gevraagd, verwijzen ze onder meer naar de afwijzing van hun tweede asielaanvraag en de aard van hun problemen en de culturele gebruiken. Uw moeder stelde dat ze eerder had geprobeerd opnieuw asiel te vragen, maar deze aanvraag opnieuw geweigerd werd (CGVS 27/4/2016, p. 3). Ze zei eveneens dat ze later bij de Belgische asielinstanties gevraagd had om een nieuwe asielaanvraag te kunnen indienen en haar werd gezegd dat dit enkel mogelijk was indien ze over nieuwe elementen beschikte, wat in geval van bloedwraak volgens haar niet mogelijk is (CGVS 27/1/2017, p. 27). Deze verklaringen volstaan echter niet. Uw moeder heeft in het kader van haar eigen asielaanvragen immers nooit over de bloedwraak gesproken, wat de bloedwraak op zich al een nieuw element maakt. In het kader van haar tweede asielaanvraag heeft uw moeder bovendien nooit aangegeven dat het asielrelaas dat ze tijdens haar eerste asielaanvraag uiteengezet had niet waarheidsgetrouw was. Ze beperkte zich slechts tot de stelling dat uw vader nog steeds gezocht wordt en hij bij terugkeer vermoord zou worden (Verklaring 2e AA moeder, nr. 36). De afwijzing van haar tweede asielaanvraag hield dus op geen enkele manier verband met deze bloedwraak, maar met het eerder door haar uiteengezette asielrelaas, waarvan ze zelf wist dat het verzonnen was. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van uw moeder dat er 3 jaar geleden onbekenden naar haar informeerden, telefonisch en persoonlijk, bij haar moeder, uw grootmoeder, nadat deze laatste vanuit België naar Dagestan was teruggekeerd. Vermoedelijk omdat men ervan uitging dat uw moeder eveneens zou terugkeren (CGVS 27/1/2017, p. 23, 26). Ook deze gebeurtenissen greep uw moeder niet aan om een nieuwe asielaanvraag in te dienen, wat haar stelling als kon ze geen nieuwe asielaanvraag indienen omdat er geen nieuwe elementen waren volledig ondergraaft. Uw vader argumenteerde dat deze problemen een zodanige invloed hebben gehad op verschillende aspecten van zijn leven dat hij er niet wilde op terugkomen en hij het zelfs niet aan zijn vrienden heeft verteld (CGVS 27/4/2016, p. 3). Het ligt bovendien niet in de aard van jullie volk om veel te praten (CGVS 5/4/2017, p. 7). Hoewel begrip kan worden opgebracht voor de impact van deze gebeurtenissen op zijn leven en de mentaliteit van jullie volk, weegt dit niet op tegen de door hem ingeroepen vrees voor zijn leven bij een eventuele terugkeer naar de Russische Federatie. Bijgevolg kan ook dit argument de laattijdige rechtzetting van zijn eerdere verklaringen niet verschonen. Daarnaast stelde uw vader dat het moeilijk is om met kinderen ergens naartoe te gaan en zeker naar het CGVS om een nieuwe procedure te doorlopen. Hij voegde er nog aan toe dat hij verschillende jaren een regularisatieaanvraag heeft ingediend, maar deze aanvragen telkens werden afgewezen. Het feit dat uw vader nooit eerder een nieuwe asielaanvraag heeft ingediend om zijn eerdere verklaringen recht te zetten, is volgens hem zelfbedrog in de vorm van uitstelgedrag (CGVS 5/4/2017, p. 7). Geen van deze argumenten kan de laattijdigheid van de rechtzetting van zijn verklaringen in het kader van zijn eigen asielaanvragen verschonen. Zo is het feit dat het moeilijk is om met kinderen ergens naartoe te gaan en zeker naar het CGVS slechts een praktisch bezwaar dat geenszins opweegt tegen het risico bij terugkeer. Het feit dat men een andere procedure voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning in België had lopen, is evenmin een afdoende verklaring voor het laattijdig rechtzetten van zijn asielmotieven. Van iemand die zijn land van herkomst verlaat vanwege een ernstige vrees voor vervolging of het lijden van reële schade om zich elders te beroepen op internationale bescherming, kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij deze vraag om bescherming zo snel mogelijk kenbaar maakt, of in dit geval zijn eerdere verklaringen zo snel mogelijk rechtzet. Dat uw vader pas besloot dit te doen nadat alle andere procedures voor het verkrijgen van een Belgische verblijfsvergunning niet het verhoopte resultaat opleverden, ondermijnt op zich reeds de ernst van de door hem ingeroepen vrees.

Om bovenstaande redenen is het niet aannemelijk dat u of uw vader bij uitreis naar de Russische Federatie actueel iets te vrezen heeft vanwege bloedwraak. In uw hoofdte werden er geen andere asielmotieven aangehaald (CGVS 27/4/2016, p. 3).

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse rebellenbeweging die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, maar verder versnipperd raakt door afsplitsingen van groepen die zich achter IS scharen en waarvan een deel ook is uitgeweken naar Syrië. De slagkracht van de rebellengroepen blijft daardoor beperkt en neemt de vorm aan van gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrensde aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van dien aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (een petitie, het binnenlands en internationaal paspoort van uw vader, het internationaal paspoort van uw moeder en getuigenissen aangaande jullie verblijf in België) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. De paspoorten bevatten louter gegevens aangaande de identiteit en/of reisroute van uw ouders. De petitie en de getuigenissen hebben betrekking op jullie verblijf in België en bevatten geen informatie met betrekking tot de in uw hoofde ingeroepen vrees ten aanzien van de Russische Federatie. Het binnenlands en internationaal paspoort van uw vader alsook het internationaal paspoort van uw moeder bevatten uitsluitend informatie over de identiteit en/of de reisweg van uw ouders. De petitie en de getuigenissen aangaande jullie verblijf in België bevatten evenmin informatie aangaande de in uw hoofde ingeroepen vrees ten aanzien van de Russische Federatie.

Volledigheidshalve dient toegevoegd te worden dat er in hoofde van uw broers en zus (A". M. (...), O.V. (...) – A'. M. (...), O.V. (...) – S. M. (...), O.V. (...)) door het Commissariaat-generaal eveneens werd overgegaan tot een weigering van het vluchtelingenstatuut en een weigering van het statuut van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

De derde bestreden beslissing ten aanzien van derde verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde bij monde van uw ouders een Russisch staatsburger van gemengde origine te zijn. U werd geboren op 20 februari 2012 in Kortrijk (België) en bent dus minderjarig. Uw ouders, M. R. (...) en A. Z. (...) (O.V. (...)), kwamen in 2007 naar België omdat uw vader in Dagestan problemen kende met de autoriteiten. Hij werd er valselijk van beschuldigd banden te hebben met rebellen. Omwille van deze problemen vroegen uw ouders zelf tot 2 keer toe asiel aan respectievelijk op 22/10/2007 en 07/07/2008. Hun eerste asielaanvraag werd op 5 december 2007 door het CGVS afgesloten met een

weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus vanwege een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Deze beslissing werd in beroep bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest van 18/04/2008. Hun beroep hiertegen bij de Raad van State werd op 16/06/2008 verworpen. Hun tweede asielaanvraag werd in augustus 2008 door de Dienst Vreemdelingenzaken afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus tot inoverwegingname van een asielaanvraag (13 quater). Ze tekenden hiertegen geen beroep aan. Uw ouders keerden niet naar hun herkomstland terug en dienden op 8/03/2016 zowel in uw hoofde als in hoofde van uw minderjarige broer en zussen een eerste asielaanvraag in. Ze vrezen namelijk dat u bij een eventuele uitreis naar de Russische Federatie uw vader zou verliezen omdat er bloedwraak tegen hem werd afgekondigd. De problemen die uw ouders in het kader van hun eigen asielaanvragen aanhaalden, waren immers volledig verzonnen. De ware reden voor hun vlucht uit de Russische Federatie is een conflict tussen uw vader en de vroegere vriend van uw moeder, A. A. (...) genaamd, die niet kon verkroppen dat uw ouders huwden. In januari of februari 2007 kwam het tot een fysieke confrontatie tussen uw vader en A. A. (...). A. A. (...) probeerde uw vader te wurgen, waarna uw vader hem meermaals stak met een mes om zijn leven te redden. A. A. (...) liep hierbij verschillende verwondingen op en moest worden opgenomen in het ziekenhuis. Hij diende ook klacht in tegen uw vader bij de politie. De familie van uw vader en de ouderen hebben meermaals geprobeerd om tot verzoening te komen, maar A. A. (...) en zijn familie weigerden dit. In maart 2007 kwamen familieleden van A. A. (...) zelfs naar het ouderlijke huis van uw vader om ruzie te maken. Uiteindelijk ontaardde de ruzie in een vuurgevecht waarbij de neef van uw vader het leven liet. De neef van A. A. (...) raakte tijdens dit gevecht eveneens zwaargewond en overleed later in het ziekenhuis. Als gevolg van dit incident ontstond er wederzijdse bloedwraak, die tot op vandaag nog steeds aan de gang is. Uw vader weigerde de bloedwraak tegen A. A. (...) te voltrekken, maar hij riskeert zelf nog steeds vermoord te worden door A. A. (...) of een van zijn familieleden. De situatie escaleerde nog verder toen de rechter uw vader enkele maanden later vrijspak omdat hij tijdens het gevecht met A. A. (...) uit zelfverdediging had gehandeld. Het was voor uw vader zodoende niet langer mogelijk om nog in Dagestan te blijven. Aanvankelijk waren uw ouders van plan om naar Rusland te vluchten, maar uiteindelijk kwamen ze naar België omdat uw vader ook in Rusland het risico liep om gevonden te worden.

Ter staving van uw asielaanvraag werden volgende documenten neergelegd: 3 schoolattesten, twee getuigschriften betreffende de onderwijstaal, een attest van afwezigheden, een attest van gevolgde leerjaren, een schoolevaluatie, de rechterlijke beslissing in de strafzaak tegen uw vader, het binnenlands en internationaal paspoort van uw vader, het internationaal paspoort van uw moeder en een petitie en getuigenissen met betrekking tot jullie verblijf in België.

B. Motivering

Uit de verklaringen van uw ouders blijkt dat ze in uw hoofde bij een eventuele uitreis naar de Russische Federatie vrezen dat u er zonder vader zou moeten opgroeien omdat uw vader in de Russische Federatie tot op heden nog steeds ernstige problemen heeft en zijn leven er in gevaar is (CGVS 27/4/2016, p. 3, 13 – CGVS 27/1/2017, p. 14)

Uw ouders slaagden er echter niet in een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in uw hoofde aannemelijk te maken. Vooreerst zij erop gewezen dat uw ouders destijds, in 2007, verklaarden naar België te zijn gekomen omwille van de problemen die uw vader, M. R. (...) (O.V. (...)), in de Russische Federatie met de autoriteiten had gekend. Hij zou met zijn taxi 2 klanten hebben vervoerd, die rebellen bleken te zijn. Uw vader werd omwille hiervan door jullie autoriteiten beschuldigd van betrokkenheid bij de rebellen. Vanwege deze problemen vroegen uw ouders zelf tot twee maal toe asiel aan, respectievelijk op 22/10/2007 en 07/07/2008. Hun eerste asielaanvraag werd op 5 december 2007 door het CGVS afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus vanwege een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Deze beslissing werd in beroep bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest van 18/04/2008. Hun beroep hiertegen bij de Raad van State werd op 16/06/2008 verworpen. Hun tweede asielaanvraag werd in augustus 2008 door de Dienst Vreemdelingenzaken afgesloten met een beslissing van weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag omdat ze geen elementen aanbrachten die een ander licht wierpen op de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid. Ze tekenden hiertegen geen beroep aan en dienden in eigen hoofde geen verdere asielaanvragen meer in. In het kader van de asielaanvragen van u, uw broer en zussen verklaarden ze echter dat de problemen die ze hebben aangehaald in het kader van hun eigen asielaanvragen verzonnen waren (CGVS 27/4/2016 p. 4). De echte reden voor hun vlucht uit de Russische Federatie is het feit dat er tegen uw vader bloedwraak werd afgekondigd nadat hij in conflict raakte met een vroegere vriend van uw moeder, die het niet kon verkroppen dat uw ouders gehuwd waren (CGVS 27/4/2016 p. 4-6). Uw ouders vertelden destijds een verzonnen verhaal omdat hen werd

verteld dat hun echte problemen niet zouden volstaan om asiel te verkrijgen in België (CGVS 27/4/2016, p. 4 – CGVS 27/1/2017, p. 4 – CGVS 5/4/2017, p. 7).

Op grond van de elementen die uw ouders aanbrachten, kan echter niet besloten worden dat er actueel in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging omwille van de bloedwraak die tegen uw vader werd afgekondigd. Uw vader maakte immers niet aannemelijk dat er tegen hem actueel nog steeds bloedwraak loopt.

Zo legde uw vader ter staving van de door hem aangehaalde problemen een originele kopie voor van het vonnis in de strafzaak die A. A. (...) tegen hem had aangespannen nadat uw vader hem tijdens een gevecht verschillende messteken had toegediend. Uit dit vonnis van de vrederechter van Khasavjurt blijkt dat de betreffende zaak werd afgesloten omdat beide partijen zich met elkaar verzoend hebben. Concreet staat in dit vonnis te lezen dat uw vader en A. A. (...) zich met elkaar verzoend hebben en uw vader hem een schadevergoeding heeft uitbetaald voor de geleden morele en fysieke schade. Uw vader gaf echter een andere versie van de feiten, namelijk dat de rechter hem heeft vrijgesproken omdat de rechter van oordeel was dat uw vader uit zelfverdediging heeft gehandeld (CGVS 27/4/2016, p. 5 – CGVS 27/1/2017, p. 18 - CGVS 5/4/2017, p. 4-5). Deze versie van de feiten is uiteraard in strijd met de inhoud van de rechterlijke beslissing die uw vader neerlegde. Toen uw vader hierop gewezen werd, argumenteerde hij dat er nooit een verzoening heeft plaatsgevonden en de gerechtelijke beslissing een juridische kwestie betreft. Volgens hem moest de rechter een reden hebben om de zaak te kunnen afsluiten. Omdat uw vader en A. A. (...) in de rechtbank een verklaring hebben opgesteld waarin ze aangaven dat ze in de toekomst niets meer van elkaar zouden eisen, heeft de rechter als reden voor het afsluiten van de rechtszaak verzoening van de partijen gebruikt. De reden die werd opgegeven om de procedure juridisch te kunnen afsluiten, was volgens uw vader slechts een formaliteit. In de praktijk heeft nooit een verzoening plaatsgevonden. De rechter wilde wel dat er een verzoening kwam, maar in werkelijkheid is dat nooit gebeurd (CGVS 5/4/2017, p. 5). Uw vader maakte echter niet aannemelijk waarom de rechter vanuit juridisch oogpunt een dergelijke beslissing zou hebben genomen terwijl hij tijdens de zitting oordeelde dat uw vader uit zelfverdediging had gehandeld, wat betekent dat de klacht van A. A. (...) ongegrond was. Verder staat in het vonnis ook vermeld dat uw vader A. A. (...) zou hebben vergoed voor de geleden morele en fysieke schade. Uw vader verklaarde op dit punt dat zijn familie A. A. (...) wel geld had aangeboden om de ziekenhuiskosten te vergoeden, maar A. A. (...) en zijn familie dit geld niet wilden aanvaarden (CGVS d. d. 27/4/2016, p. 11 - CGVS 27/1/2017, p.). Gewezen op de vermelding in het vonnis dat uw vader A. A. (...) wel degelijk zou hebben vergoed, bleef uw vader bij zijn eerdere verklaringen dat zijn familie A. A. (...) geld had aangeboden voor de ziekenhuiskosten, maar hij het niet wilde aannemen (CGVS 5/4/2017, p. 6). Gevraagd waarom in het vonnis dan geschreven staat dat uw vader daadwerkelijk een schadevergoeding heeft betaald, herhaalde uw vader dat de rechter een manier heeft gezocht om de zaak te kunnen afsluiten. Hij beaamde dat in het vonnis geschreven staat dat er een verzoening had plaatsgevonden en uw vader een schadevergoeding had betaald, maar gaf toe zelf niet te begrijpen waarom dit in het vonnis zo vermeld staat terwijl er in werkelijkheid nooit een verzoening tot stand kwam en A. A. (...) de financiële compensatie niet wilde aanvaarden. Uw vader opperde dat het waarschijnlijk een juridische kwestie is (CGVS 5/4/2017, p. 6). Deze argumentatie overtuigt echter niet en dit om meerdere redenen. Vooreerst kan niet worden ingezien wat voor een rechter juridisch gezien de meerwaarde zou zijn van een dergelijke beslissing. Uw vader stelde dat de rechter hem tijdens de rechtszitting gelijk gaf en de rechter oordeelde dat hij uit zelfverdediging gehandeld heeft (CGVS 27/4/2016, p. 5 – CGVS 27/1/2017, p. 18 - CGVS 5/4/2017, p. 4-5). Het is niet duidelijk wat de rechter juridisch gezien te winnen heeft bij het nemen van een beslissing tot stopzetting van de procedure wegens verzoening in plaats van de klacht ongegrond te verklaren omdat uw vader handelde uit zelfverdediging. Daarnaast kon tegen de door de rechter genomen beslissing tot stopzetten van de strafzaak wegens verzoening van de partijen nog steeds beroep worden aangetekend, zoals duidelijk vermeld staat op de door uw vader neergelegde kopie van deze beslissing. Het feit dat tegen deze beslissing eveneens beroep kan worden aangetekend, ondermijnt de argumentatie van uw vader dat de rechter de beslissing in kwestie nam om de zaak juridisch te kunnen afsluiten. De mogelijkheid tot het indienen van een beroep betekent immers dat de strafzaak op dat moment nog steeds niet definitief is afgesloten. Pas indien binnen de wettelijke termijn geen beroep aanhangig werd gemaakt tegen deze beslissing, is de beslissing definitief en is de zaak juridisch gezien gesloten. Toen uw vader met deze vaststelling geconfronteerd werd, kon hij hiervoor geen aannemelijke verklaring geven. Hij gaf toe dat hij het zelf ook moeilijk kon verklaren en herhaalde andermaal dat men akkoord ging dat hij uit zelfverdediging had gehandeld, maar er in het vonnis inderdaad iets anders staat geschreven dan wat er tijdens de zitting werd gezegd (CGVS 5/4/2017, p. 6-7). Aangezien het door uw vader voorgelegde document een originele en officiële kopie van het vonnis betreft, zijn er omwille van bovenstaande vaststellingen geen redenen om aan te nemen dat de verzoening tussen uw vader en A. A. (...) niet heeft plaatsgevonden. Temeer omdat uw vader uitdrukkelijk bevestigde dat het door hem voorgelegde document een neerslag is van de definitieve

uitspraak van de vrederechter in zijn strafzaak en het vrederecht van Khasavyurt de enige rechtbank is die zijn zaak behandeld heeft (CGVS 5/4/2017, p. 3-4).

Daarnaast zij erop gewezen dat deze rechterlijke beslissing dateert van 30 mei 2007, met andere woorden van 2 maanden na het vuurgevecht dat zowel aan een familielid van uw vader als aan een familielid van A. A. (...) het leven kostte en dat de aanleiding was voor het ontstaan van de wederzijdse bloedwraak. Hoewel uw vader op een bepaald punt verklaart dat het vuurgevecht als gevolg waarvan zowel een familielid van uw vader als een familielid van A. A. (...) het leven liet, plaatsvond in maart 2006 (CGVS 27/1/2017, p.8-9), kan uit de overige verklaringen van uw vader afgeleid worden dat dit incident plaatsgreep in maart 2007. Zo blijkt uit de verklaringen van uw vader dat alle problemen zich afspeelden na het huwelijk van uw ouders. De reden van het conflict tussen uw vader en A. A. (...) was immers het huwelijk van uw ouders. Aangezien uit de verklaringen van uw ouders blijkt dat zij huwden in september 2006 (CGVS 27/4/2016, p. 6, 9), is het onmogelijk dat het vuurgevecht plaatsgreep in maart 2006. Verder stelde uw vader dat dit vuurgevecht ongeveer een maand na zijn gevecht met A. A. (...) plaatsgreep (CGVS 27/4/2016, p. 12. - CGVS 27/1/2017, p. 10). Dit gevecht situeerde hij eind januari of februari 2007 (CGVS 27/4/2016, p. 9 - CGVS 27/1/2017, p. 8-9). Uit het geheel van de verklaringen van uw ouders kan dan ook geconcludeerd worden dat het betreffende vuurgevecht plaatsvond in maart 2007. Aangezien de strafzaak tegen uw vader op 30 mei 2007, d. i. 2 maanden na het vuurgevecht, werd afgesloten omdat beide partijen zich met elkaar hadden verzoend, kan er logischerwijze vanuit gegaan worden dat deze verzoening ook betekent dat de bloedwraak niet langer geldig is. Gezien de ernst van het conflict tussen uw vader en A. A. (...), is het namelijk niet aannemelijk dat beide partijen zich in het kader van de strafzaak naar aanleiding van het gevecht tussen uw vader en A. A. (...) zouden verzoenen, maar ze de bloedwraak wel verder in stand zouden houden. Er kan namelijk niet ingezien worden waarom beide partijen wel akkoord zouden gaan om zich te verzoenen wat betreft het gevecht tussen uw vader en A. A. (...), terwijl de situatie op dat moment reeds dermate geëscaleerd was dat er langs beide zijden bloedwraak werd afgekondigd. De verklaringen van uw vader wijzen ook geenszins in die richting. Bijgevolg maakte uw vader niet aannemelijk dat er actueel nog steeds bloedwraak tegen hem bestaat vanwege zijn conflict met A. A. (...). Zodoende kan noch in zijn hoofde noch in uw hoofde actueel besloten worden tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade omwille van deze bloedwraak.

Ook het feit dat uw vader nog tot aan zijn vertrek naar België in Khasavyurt, en meer bepaald in zijn ouderlijke huis en in het appartement van uw moeder heeft verbleven, doet vermoeden dat er wel degelijk een verzoening heeft plaatsgevonden. Indien hij daadwerkelijk vreesde om vermoord te worden vanwege de bloedwraak, is het immers weinig aannemelijk dat hij ook na het definitieve vonnis in de rechtszaak die door zijn rivaal tegen hem was aangespannen in Khasavyurt bleef en, sterker nog, uitgerekend op de 2 plaatsen waar er reeds eerder incidenten plaatsvonden. Het uitreisverbod dat hem was opgelegd in de loop van het gerechtelijke onderzoek werd immers door de rechter opgeheven op het moment dat het definitieve vonnis werd uitgesproken (zie gerechtelijke beslissing en CGVS 5/4/2017, p. 5). Bijgevolg was er geen enkele reden waarom uw vader zich niet elders zou kunnen schuilhouden. Geconfronteerd met deze vaststelling, wierp uw vader op dat hij afwisselend op het appartement van uw moeder en in zijn ouderlijke huis verbleef, men zodoende niet wist op welk moment hij waar verbleef en hij zichzelf ook niet toonde. Indien hij ergens naartoe moest, liet hij bovendien een taxi komen (CGVS 27/1/2017, p. 16). Dit doet echter niets af aan de vaststelling dat uw vader nog steeds verbleef op de 2 adressen die door zijn rivaal gekend waren en waar uw vader zodoende het makkelijkst terug te vinden was. Daarenboven blijkt uit zijn verklaringen geenszins dat hij telkens van verblijfplaats wisselde om niet gevonden te worden. Hij vertelde dat hij na het vuurgevecht waarbij de neef van zijn vader werd vermoord een maand tot anderhalve maand bij zijn ouders woonde en daarna terugkeerde naar het appartement van uw moeder, waar hij tot aan zijn vertrek uit de Russische Federatie, in oktober 2007, verbleef (CGVS 27/1/2017, p. 12 en 31-32). Verder argumenteerde uw vader dat hij zijn rijbewijs nog in orde moest brengen en zijn huwelijk nog officieel moest laten registreren, waardoor hij vertraging opliep (CGVS 27/1/2017, p. 16). Uit de stempel in het binnenlands paspoort van uw vader blijkt echter dat het huwelijk van uw ouders reeds op 24 maart 2007 officieel werd geregistreerd, met andere woorden zelfs nog voor de definitieve uitspraak in de strafzaak tegen uw vader. Deze argumentatie gaat dus niet op. Het feit dat uw vader zijn rijbewijs nog in orde wilde brengen, weegt evenmin op tegen het risico dat uw vader in Dagestan verklaarde te lopen. Indien uw vader daadwerkelijk vreesde vermoord te worden vanwege de bloedwraak, is het niet aannemelijk dat hij een dergelijk risico nam louter en alleen om een rijbewijs te kunnen verkrijgen. Verder argumenteerde hij dat hij eerst uw moeder wilde wegsturen en dan pas zelf vertrekken. Het was echter niet mogelijk om onmiddellijk te vertrekken omdat uw ouders eerst naar Rusland wilden gaan, maar hen dit uiteindelijk afgeraden werd omdat uw ouders in Rusland nog steeds gevonden zouden kunnen worden. Daarnaast beschikten uw ouders bovendien niet over voldoende financiële middelen om onmiddellijk naar het buitenland te vertrekken, aangezien men op zijn minst een

basisbudget nodig heeft om de periode onmiddellijk na de aankomst elders te overbruggen (CGVS 27/1/2017, p. 16). Hoewel hiervoor begrip kan worden opgebracht, doet dit nog steeds niets af aan het risico dat uw vader nam voor zichzelf en uw moeder, die op dat moment zwanger was (CGVS 27/1/2017, p. 12), door na het afsluiten van de strafzaak nog ruim 4 maanden in het appartement van uw moeder te verblijven. Uw vader maakte niet aannemelijk waarom het niet mogelijk was om op zijn minst tijdelijk elders onder te duiken in afwachting van het definitieve vertrek van uw ouders uit de Russische Federatie.

Het feit dat uw ouders nooit eerder gepoogd hebben de echte reden voor hun vlucht uit Russische Federatie kenbaar te maken, doet eveneens vermoeden dat ze actueel niets meer te vrezen hebben. Ter verklaring van het feit dat uw ouders sinds het afsluiten van hun tweede asielaanvraag in 2008 zelf geen enkele poging hebben ondernomen om hun eerdere verklaringen recht te zetten en zelf dus nooit meer asiel hebben gevraagd, verwijzen ze onder meer naar de afwijzing van hun tweede asielaanvraag en de aard van hun problemen en de culturele gebruiken. Uw moeder stelde dat ze eerder had geprobeerd opnieuw asiel te vragen, maar deze aanvraag opnieuw geweigerd werd (CGVS 27/4/2016, p. 3). Ze zei eveneens dat ze later bij de Belgische asielinstanties gevraagd had om een nieuwe asielaanvraag te kunnen indienen en haar werd gezegd dat dit enkel mogelijk was indien ze over nieuwe elementen beschikte, wat in geval van bloedwraak volgens haar niet mogelijk is (CGVS 27/1/2017, p. 27). Deze verklaringen volstaan echter niet. Uw moeder heeft in het kader van haar eigen asielaanvragen immers nooit over de bloedwraak gesproken, wat de bloedwraak op zich al een nieuw element maakt. In het kader van haar tweede asielaanvraag heeft uw moeder bovendien nooit aangegeven dat het asielrelaas dat ze tijdens haar eerste asielaanvraag uiteengezet had niet waarheidsgetrouw was. Ze beperkte zich slechts tot de stelling dat uw vader nog steeds gezocht wordt en hij bij terugkeer vermoord zou worden (Verklaring 2e AA moeder, nr. 36). De afwijzing van haar tweede asielaanvraag hield dus op geen enkele manier verband met deze bloedwraak, maar met het eerder door haar uiteengezette asielrelaas, waarvan ze zelf wist dat het verzonnen was. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van uw moeder dat er 3 jaar geleden onbekenden naar haar informeerden, telefonisch en persoonlijk, bij haar moeder, uw grootmoeder, nadat deze laatste vanuit België naar Dagestan was teruggekeerd. Vermoedelijk omdat men ervan uitging dat uw moeder eveneens zou terugkeren (CGVS 27/1/2017, p. 23, 26). Ook deze gebeurtenissen greep uw moeder niet aan om een nieuwe asielaanvraag in te dienen, wat haar stelling als kon ze geen nieuwe asielaanvraag indienen omdat er geen nieuwe elementen waren volledig ondergraaft. Uw vader argumenteerde dat deze problemen een zodanige invloed hebben gehad op verschillende aspecten van zijn leven dat hij er niet wilde op terugkomen en hij het zelfs niet aan zijn vrienden heeft verteld (CGVS 27/4/2016, p. 3). Het ligt bovendien niet in de aard van jullie volk om veel te praten (CGVS 5/4/2017, p. 7). Hoewel begrip kan worden opgebracht voor de impact van deze gebeurtenissen op zijn leven en de mentaliteit van jullie volk, weegt dit niet op tegen de door hem ingeroepen vrees voor zijn leven bij een eventuele terugkeer naar de Russische Federatie. Bijgevolg kan ook dit argument de laattijdige rechtzetting van zijn eerdere verklaringen niet verschonen. Daarnaast stelde uw vader dat het moeilijk is om met kinderen ergens naartoe te gaan en zeker naar het CGVS om een nieuwe procedure te doorlopen. Hij voegde er nog aan toe dat hij verschillende jaren een regularisatieaanvraag heeft ingediend, maar deze aanvragen telkens werden afgewezen. Het feit dat uw vader nooit eerder een nieuwe asielaanvraag heeft ingediend om zijn eerdere verklaringen recht te zetten, is volgens hem zelfbedrog in de vorm van uitstelgedrag (CGVS 5/4/2017, p. 7). Geen van deze argumenten kan de laattijdigheid van de rechtzetting van zijn verklaringen in het kader van zijn eigen asielaanvragen verschonen. Zo is het feit dat het moeilijk is om met kinderen ergens naartoe te gaan en zeker naar het CGVS slechts een praktisch bezwaar dat geenszins opweegt tegen het risico bij terugkeer. Het feit dat men een andere procedure voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning in België had lopen, is evenmin een afdoende verklaring voor het laattijdig rechtzetten van zijn asielmotieven. Van iemand die zijn land van herkomst verlaat vanwege een ernstige vrees voor vervolging of het lijden van reële schade om zich elders te beroepen op internationale bescherming, kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij deze vraag om bescherming zo snel mogelijk kenbaar maakt, of in dit geval zijn eerdere verklaringen zo snel mogelijk rechtzet. Dat uw vader pas besloot dit te doen nadat alle andere procedures voor het verkrijgen van een Belgische verblijfsvergunning niet het verhoopte resultaat opleverden, ondermijnt op zich reeds de ernst van de door hem ingeroepen vrees.

Om bovenstaande redenen is het niet aannemelijk dat u of uw vader bij uitreis naar de Russische Federatie actueel iets te vrezen heeft vanwege bloedwraak. In uw hoofde werden er geen andere asielmotieven aangehaald (CGVS 27/4/2016, p. 3).

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in

de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse rebellenbeweging die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, maar verder versnipperd raakt door afsplitsingen van groepen die zich achter IS scharen en waarvan een deel ook is uitgeweken naar Syrië. De slagkracht van de rebellengroepen blijft daardoor beperkt en neemt de vorm aan van gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrensde aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van dien aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (een petitie, het binnenlands en internationaal paspoort van uw vader, het internationaal paspoort van uw moeder en getuigenissen aangaande jullie verblijf in België) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. De paspoorten bevatten louter gegevens aangaande de identiteit en/of reisroute van uw ouders. De petitie en de getuigenissen hebben betrekking op jullie verblijf in België en bevatten geen informatie met betrekking tot de in uw hoofde ingeroepen vrees ten aanzien van de Russische Federatie.

Volledigheidshalve dient toegevoegd te worden dat er in hoofde van uw broer en zussen (A". M. (...), O.V. (...) – N. M. (...), O.V. (...) – S. M. (...), O.V. (...)) door het Commissariaat-generaal eveneens werd overgegaan tot een weigering van het vluchtelingenstatuut en een weigering van het statuut van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

De vierde bestreden beslissing ten aanzien van vierde verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Russisch staatsburger van gemengde origine te zijn. U werd geboren op 8 april 2010 in Kortrijk (België) en bent dus minderjarig. Uw ouders, M. R. (...) en A. Z. (...) (O.V. (...)), kwamen in 2007 naar België omdat uw vader in Dagestan problemen kende met de autoriteiten. Hij werd er valselijk van beschuldigd banden te hebben met rebellen. Omwille van deze problemen vroegen uw ouders zelf tot 2 keer toe asiel aan respectievelijk op 22/10/2007 en 07/07/2008. Hun eerste asielaanvraag werd op 5 december 2007 door het CGVS afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus vanwege een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Deze beslissing werd in beroep bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest van 18/04/2008. Hun beroep hiertegen bij de Raad van State werd op 16/06/2008 verworpen. Hun tweede asielaanvraag werd in augustus 2008 door de Dienst Vreemdelingenzaken afgesloten met een beslissing van weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag (13 quater). Ze tekenden hiertegen geen beroep aan. Uw ouders keerden niet naar hun herkomstland terug en dienden op 8/03/2016 zowel in uw hoofde als in hoofde van uw minderjarige

broers en zus een eerste asielaanvraag in. Ze vrezen namelijk dat u bij een eventuele uitreis naar de Russische Federatie uw vader zou verliezen omdat er bloedwraak tegen hem werd afgekondigd. De problemen die uw ouders in het kader van hun eigen asielaanvragen aanhaalden, waren immers volledig verzonnen. De ware reden voor hun vlucht uit de Russische Federatie is een conflict tussen uw vader en de vroegere vriend van uw moeder, A. A. (...) genaamd, die niet kon verkroppen dat uw ouders huwden. In januari of februari 2007 kwam het tot een fysieke confrontatie tussen uw vader en A. A. (...). A. (...) probeerde uw vader te wurgen, waarna uw vader hem meermaals stak met een mes om zijn leven te redden. A. (...) liep hierbij verschillende verwondingen op en moest worden opgenomen in het ziekenhuis. Hij diende ook klacht in tegen uw vader bij de politie. De familie van uw vader en de ouderen hebben meermaals geprobeerd om tot verzoening te komen, maar A. A. (...) en zijn familie weigerden dit. In maart 2007 kwamen familieleden van A. (...) zelfs naar het ouderlijke huis van uw vader om ruzie te maken. Uiteindelijk ontaardde de ruzie in een vuurgevecht waarbij de neef van uw vader het leven liet. De neef van A. A. (...) raakte tijdens dit gevecht eveneens zwaargewond en overleed later in het ziekenhuis. Als gevolg van dit incident ontstond er wederzijdse bloedwraak, die tot op vandaag nog steeds aan de gang is. Uw vader weigerde de bloedwraak tegen A. A. (...) te voltrekken, maar hij riskeert zelf nog steeds vermoord te worden door A. A. (...) of een van zijn familieleden. De situatie escaleerde nog verder toen de rechter uw vader enkele maanden later vrijspak omdat hij tijdens het gevecht met A. A. (...) uit zelfverdediging had gehandeld. Het was voor uw vader zodoende niet langer mogelijk om nog in Dagestan te blijven. Aanvankelijk waren uw ouders van plan om naar Rusland te vluchten, maar uiteindelijk kwamen ze naar België omdat uw vader ook in Rusland het risico liep om gevonden te worden. Zelf wil u evenmin naar de Russische Federatie omdat u vreest dat uw vader er in de gevangenis terecht zou komen. Uw moeder haalt in uw hoofde ten slotte ook uw gebrekkige kennis van het Russisch en uw dysfasie aan, die een uitreis naar de Russische Federatie voor u onmogelijk maken.

Ter staving van uw asielaanvraag werden volgende documenten neergelegd: 6 schoolattesten, 2 getuigschriften betreffende de onderwijstaal, een registratiefiche, een individuele steekkaart, een attest van gevolgde leerjaren, een attest met maatregelen een overzicht van afwezigheden, 2 verslagen van logopedie, een verslag van GON, een verslag van een revalidatiecentrum, de rechterlijke beslissing in de strafzaak tegen uw vader, het binnenlands en internationaal paspoort van uw vader, het internationaal paspoort van uw moeder en een petitie en getuigenissen betreffende jullie verblijf in België.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet naar de Russische Federatie wil omdat u vreest dat uw vader er in de gevangenis terecht zal komen (CGVS, p. 6). Uw ouders verwijzen in ditzelfde verband naar het feit dat het leven van uw vader in de Russische Federatie in gevaar is omdat er destijds bloedwraak tegen hem werd afgekondigd en u bij een uitreis naar de Russische Federatie zodoende mogelijk zonder vader zou moeten opgroeien (CGVS A'. (...) - A". (...), p. 3 en 13 - CGVS 27/1/2017, p. 14). Uw moeder haalt verder nog aan dat ook uw gebrekkige kennis van het Russisch en uw dysfasie een uitreis naar de Russische Federatie in de weg staan (CGVS, p. 8).

Zelf gaf u aan niet naar de Russische Federatie te willen gaan omdat u vreest dat uw vader er in de gevangenis terecht zou komen (CGVS, p. 6). U maakte deze vrees echter niet aannemelijk. U kon immers niet aangeven waarom uw vader in de gevangenis terecht zou komen (CGVS, p. 6). Uw ouders verwezen in dit verband naar het feit dat er destijds, voor hun vertrek naar België, bloedwraak tegen uw vader werd afgekondigd en hij bij terugkeer naar de Russische Federatie nog steeds riskeert vermoord te worden. In geval van een uitreis naar de Russische Federatie zou u zodoende zonder vader moeten opgroeien (CGVS A'. (...) - A". (...) p. 3 en 4-6).

Zij er vooreerst op gewezen dat uw ouders destijds, in 2007, verklaarden naar België te zijn gekomen omwille van de problemen die uw vader, M. R. (...) (O.V. (...)), in de Russische Federatie met de autoriteiten had gekend. Hij zou met zijn taxi 2 klanten hebben vervoerd, die rebellen bleken te zijn. Uw vader werd omwille hiervan door jullie autoriteiten beschuldigd van betrokkenheid bij de rebellen. Vanwege deze problemen vroegen uw ouders zelf tot twee maal toe asiel aan, respectievelijk op 22/10/2007 en 07/07/2008. Hun eerste asielaanvraag werd op 5 december 2007 door het CGVS afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus vanwege een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Deze beslissing werd in beroep bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest van 18/04/2008. Hun beroep hiertegen bij de Raad van State werd op 16/06/2008 verworpen. Hun tweede asielaanvraag werd in augustus 2008 door de Dienst Vreemdelingenzaken afgesloten met een beslissing van weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag omdat ze geen elementen aanbrachten die een ander licht wierpen op de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid. Ze tekenden hiertegen geen beroep aan en dienden in eigen hoofde geen verdere asielaanvragen meer in. In het kader van de asielaanvragen van u, uw broer en zussen verklaarden ze echter dat de problemen die ze hebben aangehaald in het

kader van hun eigen asielaanvragen verzonnen waren (CGVS A'. (...) -A". (...) p. 4). De echte reden voor hun vlucht uit de Russische Federatie is het feit dat er tegen uw vader bloedwraak werd afgekondigd nadat hij in conflict raakte met een vroegere vriend van uw moeder, die het niet kon verkroppen dat uw ouders gehuwd waren (CGVS A'. (...) -A". (...) p. 4-6). Uw ouders vertelden destijds een verzonnen verhaal omdat hen werd verteld dat hun echte problemen niet zouden volstaan om asiel te verkrijgen in België (CGVS A'. (...) -A". (...), p. 4 – CGVS 27/1/2017, p. 4 – CGVS 5/4/2017, p. 7).

Op grond van de elementen die uw ouders aanbrachten, kan echter niet besloten worden dat er actueel in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging omwille van de bloedwraak die tegen uw vader werd afgekondigd. Uw vader maakte immers niet aannemelijk dat er tegen hem actueel nog steeds bloedwraak loopt.

Zo legde uw vader ter staving van de door hem aangehaalde problemen een originele kopie voor van het vonnis in de strafzaak die A. A. (...) tegen hem had aangespannen nadat uw vader hem tijdens een gevecht verschillende messteken had toegediend. Uit dit vonnis van de vrederechter van Khasavjurt blijkt dat de betreffende zaak werd afgesloten omdat beide partijen zich met elkaar verzoend hebben. Concreet staat in dit vonnis te lezen dat uw vader en A. A. (...) zich met elkaar verzoend hebben en uw vader hem een schadevergoeding heeft uitbetaald voor de geleden morele en fysieke schade. Uw vader gaf echter een andere versie van de feiten, namelijk dat de rechter hem heeft vrijgesproken omdat de rechter van oordeel was dat uw vader uit zelfverdediging heeft gehandeld (CGVS 27/4/2016, p. 5 – CGVS 27/1/2017, p. 18 - CGVS 5/4/2017, p. 4-5). Deze versie van de feiten is uiteraard in strijd met de inhoud van de rechterlijke beslissing die uw vader neerlegde. Toen uw vader hierop gewezen werd, argumenteerde hij dat er nooit een verzoening heeft plaatsgevonden en de gerechtelijke beslissing een juridische kwestie betreft. Volgens hem moest de rechter een reden hebben om de zaak te kunnen afsluiten. Omdat uw vader en A. A. (...) in de rechtbank een verklaring hebben opgesteld waarin ze aangaven dat ze in de toekomst niets meer van elkaar zouden eisen, heeft de rechter als reden voor het afsluiten van de rechtszaak verzoening van de partijen gebruikt. De reden die werd opgegeven om de procedure juridisch te kunnen afsluiten, was volgens uw vader slechts een formaliteit. In de praktijk heeft nooit een verzoening plaatsgevonden. De rechter wilde wel dat er een verzoening kwam, maar in werkelijkheid is dat nooit gebeurd (CGVS 5/4/2017, p. 5). Uw vader maakte echter niet aannemelijk waarom de rechter vanuit juridisch oogpunt een dergelijke beslissing zou hebben genomen terwijl hij tijdens de zitting oordeelde dat uw vader uit zelfverdediging had gehandeld, wat betekent dat de klacht van A. A. (...) ongegrond was. Verder staat in het vonnis ook vermeld dat uw vader A. A. (...) zou hebben vergoed voor de geleden morele en fysieke schade. Uw vader verklaarde op dit punt dat zijn familie A. A. (...) wel geld had aangeboden om de ziekenhuiskosten te vergoeden, maar A. A. (...) en zijn familie dit geld niet wilden aanvaarden (CGVS d. d. 27/4/2016, p. 11 - CGVS 27/1/2017, p.). Gewezen op de vermelding in het vonnis dat uw vader A. A. (...) wel degelijk zou hebben vergoed, bleef uw vader bij zijn eerdere verklaringen dat zijn familie A. A. (...) geld had aangeboden voor de ziekenhuiskosten, maar hij het niet wilde aannemen (CGVS 5/4/2017, p. 6). Gevraagd waarom in het vonnis dan geschreven staat dat uw vader daadwerkelijk een schadevergoeding heeft betaald, herhaalde uw vader dat de rechter een manier heeft gezocht om de zaak te kunnen afsluiten. Hij beaamde dat in het vonnis geschreven staat dat er een verzoening had plaatsgevonden en uw vader een schadevergoeding had betaald, maar gaf toe zelf niet te begrijpen waarom dit in het vonnis zo vermeld staat terwijl er in werkelijkheid nooit een verzoening tot stand kwam en A. A. (...) de financiële compensatie niet wilde aanvaarden. Uw vader opperde dat het waarschijnlijk een juridische kwestie is (CGVS 5/4/2017, p. 6). Deze argumentatie overtuigt echter niet en dit om meerdere redenen. Vooreerst kan niet worden ingezien wat voor een rechter juridisch gezien de meerwaarde zou zijn van een dergelijke beslissing. Uw vader stelde dat de rechter hem tijdens de rechtszitting gelijk gaf en de rechter oordeelde dat hij uit zelfverdediging gehandeld heeft (CGVS 27/4/2016, p. 5 – CGVS 27/1/2017, p. 18 - CGVS 5/4/2017, p. 4-5). Het is niet duidelijk wat de rechter juridisch gezien te winnen heeft bij het nemen van een beslissing tot stopzetting van de procedure wegens verzoening in plaats van de klacht ongegrond te verklaren omdat uw vader handelde uit zelfverdediging. Daarnaast kon tegen de door de rechter genomen beslissing tot stopzetten van de strafzaak wegens verzoening van de partijen nog steeds beroep worden aangetekend, zoals duidelijk vermeld staat op de door uw vader neergelegde kopie van deze beslissing. Het feit dat tegen deze beslissing eveneens beroep kan worden aangetekend, ondermijnt de argumentatie van uw vader dat de rechter de beslissing in kwestie nam om de zaak juridisch te kunnen afsluiten. De mogelijkheid tot het indienen van een beroep betekent immers dat de strafzaak op dat moment nog steeds niet definitief is afgesloten. Pas indien binnen de wettelijke termijn geen beroep aanhangig werd gemaakt tegen deze beslissing, is de beslissing definitief en is de zaak juridisch gezien gesloten. Toen uw vader met deze vaststelling geconfronteerd werd, kon hij hiervoor geen aannemelijke verklaring geven. Hij gaf toe dat hij het zelf ook moeilijk kon verklaren en herhaalde andermaal dat men akkoord ging dat hij uit zelfverdediging had gehandeld, maar er in het vonnis inderdaad iets anders staat geschreven dan wat er tijdens de zitting werd gezegd (CGVS

5/4/2017, p. 6-7). Aangezien het door uw vader voorgelegde document een originele en officiële kopie van het vonnis betreft, zijn er omwille van bovenstaande vaststellingen geen redenen om aan te nemen dat de verzoening tussen uw vader en A. A. (...) niet heeft plaatsgevonden. Temeer omdat uw vader uitdrukkelijk bevestigde dat het door hem voorgelegde document een neerslag is van de definitieve uitspraak van de vrederechter in zijn strafzaak en het vredegerecht van Khasavyurt de enige rechtbank is die zijn zaak behandeld heeft (CGVS 5/4/2017, p. 3-4).

Daarnaast zij erop gewezen dat deze rechterlijke beslissing dateert van 30 mei 2007, met andere woorden van 2 maanden na het vuurgevecht dat zowel aan een familielid van uw vader als aan een familielid van A. A. (...) het leven kostte en dat de aanleiding was voor het ontstaan van de wederzijdse bloedwraak. Hoewel uw vader op een bepaald punt verklaart dat het vuurgevecht als gevolg waarvan zowel een familielid van uw vader als een familielid van A. A. (...) het leven liet, plaatsvond in maart 2006 (CGVS 27/1/2017, p.8-9), kan uit de overige verklaringen van uw vader afgeleid worden dat dit incident plaatsgreep in maart 2007. Zo blijkt uit de verklaringen van uw vader dat alle problemen zich afspeelden na het huwelijk van uw ouders. De reden van het conflict tussen uw vader en A. A. (...) was immers het huwelijk van uw ouders. Aangezien uit de verklaringen van uw ouders blijkt dat zij huwden in september 2006 (CGVS 27/4/2016, p. 6, 9), is het onmogelijk dat het vuurgevecht plaatsgreep in maart 2006. Verder stelde uw vader dat dit vuurgevecht ongeveer een maand na zijn gevecht met A. A. (...) plaatsgreep (CGVS 27/4/2016, p. 12. - CGVS 27/1/2017, p. 10). Dit gevecht situeerde hij eind januari of februari 2007 (CGVS 27/4/2016, p. 9 - CGVS 27/1/2017, p. 8-9). Uit het geheel van de verklaringen van uw ouders kan dan ook geconcludeerd worden dat het betreffende vuurgevecht plaatsvond in maart 2007. Aangezien de strafzaak tegen uw vader op 30 mei 2007, d. i. 2 maanden na het vuurgevecht, werd afgesloten omdat beide partijen zich met elkaar hadden verzoend, kan er logischerwijze vanuit gegaan worden dat deze verzoening ook betekent dat de bloedwraak niet langer geldig is. Gezien de ernst van het conflict tussen uw vader en A. A. (...), is het namelijk niet aannemelijk dat beide partijen zich in het kader van de strafzaak naar aanleiding van het gevecht tussen uw vader en A. A. (...) zouden verzoenen, maar ze de bloedwraak wel verder in stand zouden houden. Er kan namelijk niet ingezien worden waarom beide partijen wel akkoord zouden gaan om zich te verzoenen wat betreft het gevecht tussen uw vader en A. A. (...), terwijl de situatie op dat moment reeds dermate geëscaleerd was dat er langs beide zijden bloedwraak werd afgekondigd. De verklaringen van uw vader wijzen ook geenszins in die richting. Bijgevolg maakte uw vader niet aannemelijk dat er actueel nog steeds bloedwraak tegen hem bestaat vanwege zijn conflict met A. A. (...). Zodoende kan noch in zijn hoofde noch in uw hoofde actueel besloten worden tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade omwille van deze bloedwraak.

Ook het feit dat uw vader nog tot aan zijn vertrek naar België in Khasavyurt, en meer bepaald in zijn ouderlijke huis en in het appartement van uw moeder heeft verbleven, doet vermoeden dat er wel degelijk een verzoening heeft plaatsgevonden. Indien hij daadwerkelijk vreesde om vermoord te worden vanwege de bloedwraak, is het immers weinig aannemelijk dat hij ook na het definitieve vonnis in de rechtszaak die door zijn rivaal tegen hem was aangespannen in Khasavyurt bleef en, sterker nog, uitgerekend op de 2 plaatsen waar er reeds eerder incidenten plaatsvonden. Het uitreisverbod dat hem was opgelegd in de loop van het gerechtelijke onderzoek werd immers door de rechter opgeheven op het moment dat het definitieve vonnis werd uitgesproken (zie gerechtelijke beslissing en CGVS 5/4/2017, p. 5). Bijgevolg was er geen enkele reden waarom uw vader zich niet elders zou kunnen schuilhouden. Geconfronteerd met deze vaststelling, wierp uw vader op dat hij afwisselend op het appartement van uw moeder en in zijn ouderlijke huis verbleef, men zodoende niet wist op welk moment hij waar verbleef en hij zichzelf ook niet toonde. Indien hij ergens naartoe moest, liet hij bovendien een taxi komen (CGVS 27/1/2017, p. 16). Dit doet echter niets af aan de vaststelling dat uw vader nog steeds verbleef op de 2 adressen die door zijn rivaal gekend waren en waar uw vader zodoende het makkelijkst terug te vinden was. Daarenboven blijkt uit zijn verklaringen geenszins dat hij telkens van verblijfplaats wisselde om niet gevonden te worden. Hij vertelde dat hij na het vuurgevecht waarbij de neef van zijn vader werd vermoord een maand tot anderhalve maand bij zijn ouders woonde en daarna terugkeerde naar het appartement van uw moeder, waar hij tot aan zijn vertrek uit de Russische Federatie, in oktober 2007, verbleef (CGVS 27/1/2017, p. 12 en 31-32). Verder argumenteerde uw vader dat hij zijn rijbewijs nog in orde moest brengen en zijn huwelijk nog officieel moest laten registreren, waardoor hij vertraging opliep (CGVS 27/1/2017, p. 16). Uit de stempel in het binnenlands paspoort van uw vader blijkt echter dat het huwelijk van uw ouders reeds op 24 maart 2007 officieel werd geregistreerd, met andere woorden zelfs nog voor de definitieve uitspraak in de strafzaak tegen uw vader. Deze argumentatie gaat dus niet op. Het feit dat uw vader zijn rijbewijs nog in orde wilde brengen, weegt evenmin op tegen het risico dat uw vader in Dagestan verklaarde te lopen. Indien uw vader daadwerkelijk vreesde vermoord te worden vanwege de bloedwraak, is het niet aannemelijk dat hij een dergelijk risico nam louter en alleen om een rijbewijs te kunnen verkrijgen. Verder argumenteerde hij dat hij eerst uw moeder wilde wegsturen en dan pas zelf vertrekken. Het

was echter niet mogelijk om onmiddellijk te vertrekken omdat uw ouders eerst naar Rusland wilden gaan, maar hen dit uiteindelijk afgeraden werd omdat uw ouders in Rusland nog steeds gevonden zouden kunnen worden. Daarnaast beschikten uw ouders bovendien niet over voldoende financiële middelen om onmiddellijk naar het buitenland te vertrekken, aangezien men op zijn minst een basisbudget nodig heeft om de periode onmiddellijk na de aankomst elders te overbruggen (CGVS 27/1/2017, p. 16). Hoewel hiervoor begrip kan worden opgebracht, doet dit nog steeds niets af aan het risico dat uw vader nam voor zichzelf en uw moeder, die op dat moment zwanger was (CGVS 27/1/2017, p. 12), door na het afsluiten van de strafzaak nog ruim 4 maanden in het appartement van uw moeder te verblijven. Uw vader maakte niet aannemelijk waarom het niet mogelijk was om op zijn minst tijdelijk elders onder te duiken in afwachting van het definitieve vertrek van uw ouders uit de Russische Federatie.

Het feit dat uw ouders nooit eerder gepoogd hebben de echte reden voor hun vlucht uit Russische Federatie kenbaar te maken, doet eveneens vermoeden dat ze actueel niets meer te vrezen hebben. Ter verklaring van het feit dat uw ouders sinds het afsluiten van hun tweede asielaanvraag in 2008 zelf geen enkele poging hebben ondernomen om hun eerdere verklaringen recht te zetten en zelf dus nooit meer asiel hebben gevraagd, verwijzen ze onder meer naar de afwijzing van hun tweede asielaanvraag en de aard van hun problemen en de culturele gebruiken. Uw moeder stelde dat ze eerder had geprobeerd opnieuw asiel te vragen, maar deze aanvraag opnieuw geweigerd werd (CGVS 27/4/2016, p. 3). Ze zei eveneens dat ze later bij de Belgische asielinstanties gevraagd had om een nieuwe asielaanvraag te kunnen indienen en haar werd gezegd dat dit enkel mogelijk was indien ze over nieuwe elementen beschikte, wat in geval van bloedwraak volgens haar niet mogelijk is (CGVS 27/1/2017, p. 27). Deze verklaringen volstaan echter niet. Uw moeder heeft in het kader van haar eigen asielaanvragen immers nooit over de bloedwraak gesproken, wat de bloedwraak op zich al een nieuw element maakt. In het kader van haar tweede asielaanvraag heeft uw moeder bovendien nooit aangegeven dat het asielrelaas dat ze tijdens haar eerste asielaanvraag uiteengezet had niet waarheidsgetrouw was. Ze beperkte zich slechts tot de stelling dat uw vader nog steeds gezocht wordt en hij bij terugkeer vermoord zou worden (Verklaring 2e AA moeder, nr. 36). De afwijzing van haar tweede asielaanvraag hield dus op geen enkele manier verband met deze bloedwraak, maar met het eerder door haar uiteengezette asielrelaas, waarvan ze zelf wist dat het verzonnen was. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van uw moeder dat er 3 jaar geleden onbekenden naar haar informeerden, telefonisch en persoonlijk, bij haar moeder, uw grootmoeder, nadat deze laatste vanuit België naar Dagestan was teruggekeerd. Vermoedelijk omdat men ervan uitging dat uw moeder eveneens zou terugkeren (CGVS 27/1/2017, p. 23, 26). Ook deze gebeurtenissen greep uw moeder niet aan om een nieuwe asielaanvraag in te dienen, wat haar stelling als kon ze geen nieuwe asielaanvraag indienen omdat er geen nieuwe elementen waren volledig ondergraaft. Uw vader argumenteerde dat deze problemen een zodanige invloed hebben gehad op verschillende aspecten van zijn leven dat hij er niet wilde op terugkomen en hij het zelfs niet aan zijn vrienden heeft verteld (CGVS 27/4/2016, p. 3). Het ligt bovendien niet in de aard van jullie volk om veel te praten (CGVS 5/4/2017, p. 7). Hoewel begrip kan worden opgebracht voor de impact van deze gebeurtenissen op zijn leven en de mentaliteit van jullie volk, weegt dit niet op tegen de door hem ingeroepen vrees voor zijn leven bij een eventuele terugkeer naar de Russische Federatie. Bijgevolg kan ook dit argument de laattijdige rechtzetting van zijn eerdere verklaringen niet verschonen. Daarnaast stelde uw vader dat het moeilijk is om met kinderen ergens naartoe te gaan en zeker naar het CGVS om een nieuwe procedure te doorlopen. Hij voegde er nog aan toe dat hij verschillende jaren een regularisatieaanvraag heeft ingediend, maar deze aanvragen telkens werden afgewezen. Het feit dat uw vader nooit eerder een nieuwe asielaanvraag heeft ingediend om zijn eerdere verklaringen recht te zetten, is volgens hem zelfbedrog in de vorm van uitstelgedrag (CGVS 5/4/2017, p. 7). Geen van deze argumenten kan de laattijdigheid van de rechtzetting van zijn verklaringen in het kader van zijn eigen asielaanvragen verschonen. Zo is het feit dat het moeilijk is om met kinderen ergens naartoe te gaan en zeker naar het CGVS slechts een praktisch bezwaar dat geenszins opweegt tegen het risico bij terugkeer. Het feit dat men een andere procedure voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning in België had lopen, is evenmin een afdoende verklaring voor het laattijdig rechtzetten van zijn asielmotieven. Van iemand die zijn land van herkomst verlaat vanwege een ernstige vrees voor vervolging of het lijden van reële schade om zich elders te beroepen op internationale bescherming, kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij deze vraag om bescherming zo snel mogelijk kenbaar maakt, of in dit geval zijn eerdere verklaringen zo snel mogelijk rechtzet. Dat uw vader pas besloot dit te doen nadat alle andere procedures voor het verkrijgen van een Belgische verblijfsvergunning niet het verhoopte resultaat opleverden, ondermijnt op zich reeds de ernst van de door hem ingeroepen vrees.

Om bovenstaande redenen is het niet aannemelijk dat u of uw vader bij uitreis naar de Russische Federatie actueel iets te vrezen heeft vanwege bloedwraak. In uw hoofdte werden er geen andere asielmotieven aangehaald (CGVS 27/4/2016, p. 3).

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse rebellenbeweging die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, maar verder versnipperd raakt door afsplitsingen van groepen die zich achter IS scharen en waarvan een deel ook is uitgeweken naar Syrië. De slagkracht van de rebellengroepen blijft daardoor beperkt en neemt de vorm aan van gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrensde aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van dien aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (een petitie, het binnenlands en internationaal paspoort van uw vader, het internationaal paspoort van uw moeder en getuigenissen aangaande jullie verblijf in België) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. De paspoorten bevatten louter gegevens aangaande de identiteit en/of reisroute van uw ouders. De petitie en de getuigenissen hebben betrekking op jullie verblijf in België en bevatten geen informatie met betrekking tot de in uw hoofde ingeroepen vrees ten aanzien van de Russische Federatie.

Volledigheidshalve dient toegevoegd te worden dat er in hoofde van uw broers en zus (A". M. (...), O.V. (...) – A'. M. (...), O.V. (...) – N. M. (...), O.V. (...)) door het Commissariaat-generaal eveneens werd overgegaan tot een weigering van het vluchtelingenstatuut en een weigering van het statuut van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroepende partijen zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het "verbod van willekeur", van de "beginselen behoorlijk bestuur" en van het zorgvuldigheidsbeginsel. In een tweede middel halen verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van de "beginselen behoorlijk bestuur" en van het zorgvuldigheidsbeginsel. In een derde en laatste middel roepen verzoekende partijen de schending in van artikel 3 EVRM *juncto* artikel 13 EVRM, van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het "fair play-beginsel" en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De Raad is van oordeel dat deze middelen ingevolge samenhang gezamenlijk behandeld dienen te worden.

2.2.1. In verband met de opgeworpen schending van het “*fair play-beginsel*” merkt de Raad op dat verzoekende partijen niet aanvoeren op welke manier dit beginsel zou zijn geschonden, terwijl de uiteenzetting van een middel niet alleen vereist dat wordt aangevoerd welke bepaling of welk beginsel geschonden wordt geacht, doch ook de manier waarop ze werden geschonden door de bestreden beslissing. Verzoekende partijen beperken zich in hun betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld beginsel. Dit onderdeel van het derde middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.2.2. Betreffende de verwijzing van verzoekende partijen naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

Met betrekking tot artikel 13 EVRM stelt de Raad vast dat verzoekende partijen evenmin aantonen op welke wijze deze verdragsbepaling door de bestreden beslissingen zou zijn geschonden. Verzoekende partijen beperken zich in hun betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld artikel. Dit onderdeel van het derde middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.5.1. Verzoekende partijen betogen dat in de bestreden beslissingen ten onrechte wordt gesteld dat er geen bewijs zou voorliggen dat er actueel nog een gevaar voor bloedwraak zou bestaan. Verzoekende partijen benadrukken dat het feit dat de zaak juridisch voor de rechtbank werd afgesloten, niet betekent dat ook de zaak “*in het kader van de tradities tussen families*” zomaar is afgesloten. De

zaak voor de rechtbank werd afgesloten op basis van een beweerde verzoening om zo geen olie op het vuur te gooien, in tegenstelling tot wanneer de vordering zou worden afgewezen omdat er sprake is van zelfverdediging. A. ging louter akkoord met de verzoening omdat zijn vordering voor de rechtbank dreigde te worden afgewezen nu bleek dat er juridisch gezien sprake was van zelfverdediging. Verzoekende partijen onderstrepen dat er evenwel nooit een akkoord was van de kant van A. A. om de bloedwraak op te heffen. Het feit dat een financiële compensatie werd aangeboden ondanks het feit dat de rechtbank stelde dat er sprake was van zelfverdediging, heeft uiteraard ook alles te maken met de uitgeroepen bloedwraak.

2.2.5.2. De Raad wijst verzoekende partijen evenwel op de uitgebreide motivering in de bestreden beslissingen waaruit blijkt dat hun vader geenszins kon overtuigen wat betreft zijn bewering dat er in het vonnis iets anders staat geschreven dan wat er tijdens de zitting werd gezegd en dat er in werkelijkheid nooit een verzoening tot stand kwam. Gevraagd naar een verklaring waarom de inhoud van het vonnis niet strookt met hetgeen werkelijk tijdens de zitting werd gezegd, antwoordde hun vader louter dat de reden die in het vonnis werd opgegeven, met name verzoening van de partijen, slechts een formaliteit was, omdat *“(e)r (...) sowieso iets (moest) worden genoteerd als reden voor opstellen van de beslissingen (...)”* en *“(d)e rechter (...) op zoek (ging) om de zaak op een of andere manier te laten afhandelen en stopzetten”* (administratief dossier, stukken 20 (deel 7), 21 (deel 6) en 22 (deel 6), gehoorverslag CGVS d.d. 05/04/2017, p. 5-6). In verband met deze uitleg van hun vader stelt verwerende partij evenwel terecht dat niet kan worden ingezien wat de rechter juridisch gezien te winnen heeft bij het nemen van een beslissing tot stopzetting van de procedure wegens verzoening in plaats van de klacht ongegrond te verklaren omdat hun vader handelde uit zelfverdediging, temeer daar tegen de door de rechter genomen beslissing tot stopzetten van de strafzaak wegens verzoening van de partijen nog steeds beroep kon worden aangetekend, hetgeen de argumentatie van hun vader dat de rechter de beslissing in kwestie nam om de zaak juridisch te kunnen afsluiten ondermijnt. Dat de rechter hiermee geen olie op het vuur wilde gooien, werd door hun vader nergens opgeworpen, daar hij louter stelde dat de opgegeven reden slechts een formaliteit was teneinde de zaak juridisch te kunnen afsluiten. De Raad is dan ook van oordeel dat geen overtuigende redenen worden aangevoerd om aan te nemen dat de verzoening tussen hun vader en A. A. niet heeft plaatsgevonden en dat de inhoud van het vonnis niet strookt met hetgeen werkelijk tijdens de zitting werd gezegd. Op basis van de inhoud van de door hun vader voorgelegde originele en officiële kopie van het vonnis, waarvan hun vader uitdrukkelijk bevestigde dat dit document een neerslag is van de definitieve uitspraak van de vrederechter in zijn strafzaak en dat het vredegerecht van Khasavyurt de enige rechtbank is die zijn zaak behandeld heeft (administratief dossier, stukken 20 (deel 7), 21 (deel 6) en 22 (deel 6), gehoorverslag CGVS d.d. 05/04/2017, p. 3), kan dan ook besloten worden dat hun vader en A. A. zich voor de rechtbank met elkaar verzoend hebben en dat hun vader A. A. een schadevergoeding heeft uitbetaald voor de geleden morele en fysieke schade.

2.2.6.1. Verder voeren verzoekende partijen aan dat er *“zomaar het vermoeden (wordt) geponeerd alsof door de afsluiting van de strafzaak in mei 2017 [bedoeld: mei 2007], twee maand na het vuurgevecht, ook de bloedwraak zou zijn afgesloten hetgeen afbreuk doet aan het onderscheid tussen beide enerzijds en ook totaal niet strookt met de werkelijkheid”*. Gezien de ernst van het conflict, is het volkomen onlogisch dat zij zomaar de strijdbijl begraven zouden hebben *“en in elkaar armen zouden vallen en zich verzoenen”*. Dit is totaal in strijd met hetgeen normaal te verwachten is, met name dat families decennia lang in conflict kunnen zijn. Dat een verzoening reeds twee maanden zou hebben plaatsgevonden na het gevecht, maakt alles nog des te onwaarschijnlijker.

2.2.6.2. De Raad wijst verzoekende partijen er evenwel op dat uit wat voorafgaat (zie punt 2.2.5.2.) blijkt dat zij niet hebben kunnen overtuigen dat de in het door hun vader voorgelegde vonnis vermelde verzoening niet heeft plaatsgevonden. Gelet op deze verzoening, kan er dan ook van worden uitgegaan dat de bloedwraak niet langer geldig is. Immers, gezien de ernst van het conflict tussen hun vader en A. A., is het geenszins aannemelijk dat beide partijen zich in het kader van de strafzaak naar aanleiding van het gevecht tussen hun vader en A. A. zouden verzoenen, maar ze de bloedwraak wel verder in stand zouden houden. Verwerende partij merkt desbetreffend terecht op dat niet ingezien kan worden waarom beide partijen wel akkoord zouden gaan om zich te verzoenen wat betreft het gevecht tussen hun vader en A. A., terwijl de situatie op dat moment reeds dermate geëscaleerd was dat er langs beide zijden bloedwraak werd afgekondigd.

2.2.7.1. Inzake de motivering in de bestreden beslissingen dat ook het feit dat hun vader nog tot aan zijn vertrek naar België in Khasavyurt, en meer bepaald in zijn ouderlijke huis en in het appartement van hun moeder heeft verbleven, doet vermoeden dat er wel degelijk een verzoening heeft plaatsgevonden,

onderstrepen verzoekende partijen dat hun vader zich tijdens deze periode gedurende langere tijd niet in het openbaar heeft begeven en ondergedoken leefde. Bovendien waren de plaatsen waar hij verbleef 'versterkt'. Ook het feit dat hun moeder zwanger was bemoeilijkte een en ander. Evenmin hadden zij de financiële middelen of de contacten om zomaar hun land van herkomst te ontvluchten, noch hadden zij de contacten om op een andere plaats in Rusland te gaan wonen. Overigens zouden zij ook elders in Rusland gevonden kunnen worden door A. A. en diens familie.

2.2.7.2. De Raad acht het evenwel, samen met verwerende partij, totaal onaannemelijk dat hun vader, indien hij daadwerkelijk vreesde om vermoord te worden vanwege de bloedwraak, ook na het definitieve vonnis in de rechtszaak die door zijn rivaal tegen hem was aangespannen in Khasavyurt bleef en, sterker nog, uitgerekend op de twee plaatsen waar er reeds eerder incidenten plaatsvonden, en niet elders onderdook. Dat hij in deze periode niet buitenkwam, doet aan deze vaststelling geen enkele afbreuk. Waar verzoekende partijen verwijzen naar de zwangerschap van hun moeder en de beperkte financiële middelen, gaan zij voorbij aan de pertinente motivering in de bestreden beslissingen dat dit niets afdoet aan het risico dat hun vader nam voor zowel zichzelf als hun zwangere moeder door na het afsluiten van de strafzaak nog ruim vier maanden in het appartement van hun moeder te verblijven en dat niet aannemelijk gemaakt wordt waarom het niet mogelijk was om op zijn minst tijdelijk elders onder te duiken in afwachting van hun definitieve vertrek uit de Russische Federatie.

2.2.8.1. Waar verwerende partij motiveert dat ook het feit dat hun ouders nooit eerder gepoogd hebben de echte reden voor hun vlucht uit de Russische Federatie kenbaar te maken doet vermoeden dat ze actueel niets meer te vrezen hebben, bemerken verzoekende partijen dat hun ouders, zoals zovelen, bij hun aankomst in België door andere personen geadviseerd werden om niet over hun werkelijke problemen te praten, daar dit gevaarlijk zou kunnen zijn. Voorts wijzen zij er nog op dat zij steeds opeenvolgende procedures hebben opgestart teneinde legaal verblijf in België te bekomen. Pas toen zij dreigden te worden teruggestuurd, en hun vrees voor vervolging in hun land van herkomst opnieuw reëel werd, besloten hun ouders, via hun kinderen, een nieuwe asielaanvraag in te dienen. Het kan hun ouders niet kwalijk worden genomen dat zij eerder de overige procedures wilden afwachten, in plaats van wederom het voorwerp uit te maken van een afwijzing tot inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag op hun eigen naam, temeer daar *"overall (wordt) gecommuniceerd dat het af te raden is om een dergelijke nieuwe asielaanvraag in te dienen"*.

2.2.8.2. De Raad is evenwel van oordeel dat bovenstaande argumenten geenszins van aard zijn het feit dat hun ouders sinds het afsluiten van hun tweede asielaanvraag in 2008 zelf geen enkele poging hebben ondernomen om hun eerdere verklaringen recht te zetten en de echte reden voor hun vlucht uit de Russische Federatie kenbaar te maken, te vergoelijken.

Waar zij stellen dat hun ouders het advies hebben gevolgd van anderen om niet over hun werkelijke problemen te praten, wijst de Raad erop dat op elke asielzoeker de verplichting rust om in elke fase van het onderzoek zijn asielrelaas op een correcte wijze uiteen te zetten. Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of het bestaan van zwaarwegende gronden om aan te nemen dat hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald bij artikel 48/4 van voormelde wet. Door de Raad kan niet worden ingezien waarom de ouders van verzoekende partijen de echte reden voor hun vlucht uit de Russische Federatie, met name de bloedwraak waarin zij verwickeld zouden zijn, zouden verzwijgen en daarentegen een ander asielrelaas naar voor brachten, daar waar een asielprocedure er juist op gericht is op basis van de persoonlijke problematiek van de asielzoeker de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus te beoordelen. Zij het tevens benadrukt dat zij ook bij hun tweede asielaanvraag nalieten de echte reden voor hun vlucht kenbaar te maken, terwijl er redelijkerwijs vanuit gegaan kan worden dat de ouders van verzoekende partijen, die reeds een eerste asielprocedure hadden doorlopen, bijgestaan door een raadsman, wisten dat het voorhouden van ongeloofwaardige verklaringen eveneens kan leiden tot een repatriëring naar hun thuisland.

Waar verzoekende partijen nog aanvoeren dat hun ouders eerder de overige procedures wilden afwachten, in plaats van wederom het voorwerp uit te maken van een afwijzing tot inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag op hun eigen naam, temeer daar *"overall (wordt) gecommuniceerd dat het af te raden is om een dergelijke nieuwe asielaanvraag in te dienen"*, bemerkt de Raad vooreerst dat er door verwerende partij reeds in de bestreden beslissingen terecht op wordt gewezen dat het feit dat men een andere procedure voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning in België had lopen,

geen afdoende verklaring is voor het laattijdig rechtzetten van zijn asielmotieven, daar van iemand die zijn land van herkomst verlaat vanwege een ernstige vrees voor vervolging of het lijden van reële schade om zich elders te beroepen op internationale bescherming, immers redelijkerwijze kan verwacht worden dat hij deze vraag om bescherming zo snel mogelijk kenbaar maakt, of in dit geval zijn eerdere verklaringen zo snel mogelijk rechtzet. Dat hun ouders pas besloten dit te doen nadat alle andere procedures voor het verkrijgen van een Belgische verblijfsvergunning niet het verwachte resultaat opleverden, ondermijnt op zich reeds de ernst van de door hun ouders ingeroepen vrees. Wat betreft de bemerking dat het aan hun ouders afgeraden werd een nieuwe asielaanvraag in te dienen en dat hun ouders dachten dat een dergelijke meervoudige asielaanvraag niet in overweging zou worden genomen, wijst de Raad er evenwel op dat, zoals ook reeds in de bestreden beslissingen opgemerkt, hun moeder dienaangaande stelde dat haar werd gezegd dat een nieuwe asielaanvraag enkel kon worden ingediend indien ze over nieuwe elementen beschikte. *In casu* hebben hun ouders in het kader van hun eigen asielaanvragen evenwel nooit over de bloedwraak gesproken, wat de bloedwraak op zich al een nieuw element maakt. Voorts wordt er in de bestreden beslissingen ook op gewezen dat uit de verklaringen van hun moeder blijkt dat er drie jaar geleden onbekenden naar haar informeerden, telefonisch en persoonlijk, bij haar moeder, hun grootmoeder, nadat deze laatste vanuit België naar Dagestan was teruggekeerd, en dat hun moeder ook deze gebeurtenissen niet aangreep om een nieuwe asielaanvraag in te dienen, wat haar stelling als kon ze geen nieuwe asielaanvraag indienden omdat er geen nieuwe elementen waren volledig ondergraaft. De Raad is dan ook van oordeel dat het feit dat hun ouders nooit eerder gepoogd hebben de echte reden voor hun vlucht uit de Russische Federatie kenbaar te maken, met name de bloedwraak waarin zij verwickeld zouden zijn, een sterke indicatie is dat ze actueel niets meer te vrezen hebben.

2.2.9.1. Daarnaast menen verzoekende partijen nog dat het indruist tegen de beginselen van behoorlijk bestuur om zomaar op basis van eigen eenzijdige inzichten hun aanvraag te weigeren, waarbij er duidelijk gevaar van willekeur optreedt, gezien de beslissing gebaseerd is op *“talrijke zomaar geponeerde vermoedens, en bepaalde zaken zomaar gratis worden afgedaan als zijnde “niet aannemelijk”*”. Zij stellen dat verwerende partij zomaar ten onrechte tal van zaken opwerpt zogezegd ten nadele van verzoekende partijen, terwijl in werkelijkheid deze elementen geenszins correct zijn, en enkel te wijten zijn aan een verkeerde beoordeling van hun asielaanvraag. Verzoekende partijen achten het in dit verband opvallend dat alles berust op *“eenzijdige vermoedens en uit de lucht gegrepen interpretaties van bepaalde feiten”*.

2.2.9.2. De Raad merkt vooreerst op dat uit de lezing van de bestreden beslissingen blijkt dat verwerende partij zich geenszins heeft beperkt tot een *“eenzijdige inzichten”*. Verwerende partij heeft wel degelijk alle door verzoekende partijen aangegeven feiten en elementen onderzocht en zij heeft op omstandige wijze uiteengezet waarom er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partijen weergegeven asielmotieven. Wat betreft de aangevoerde eventuele aanpassingsmoeilijkheden in hoofde van verzoekende partijen oordeelt de Raad dat nergens uit blijkt hoe dit aanleiding zou geven tot een intentionele bedreiging van hun leven, vrijheid en/of fysieke integriteit en dit motief niet volstaat om in aanmerking te komen voor internationale bescherming. Gelet op de uitgebreide motivering van verwerende partij, waarbij alle door verzoekende partijen aangereikte documenten en gebeurtenissen worden besproken, stelt de Raad vast dat er wel degelijk een nauwkeurige feitenvinding heeft plaatsgevonden – waarbij de Raad eveneens wenst te verwijzen naar de uiteenzetting onder punt 2.2.13. – en dat er geenszins sprake is van *“eenzijdige vermoedens en uit de lucht gegrepen interpretaties van bepaalde feiten”*. Verzoekende partijen preciseren overigens niet welke gegevens verkeerd werden geïnterpreteerd en wat de precieze impact zou zijn van deze zogenaamde eenzijdige interpretatie.

2.2.10. Daar waar verzoekende partijen nog stellen dat in Dagestan tot op heden verscheidene problemen voorkomen van mensenrechtenschendingen, bemerkt de Raad dat de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Dagestan niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partijen in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient immers *in concreto* te worden aangetoond, alwaar zij, gelet op het voorgaande, in gebreke blijven.

2.2.11. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan hen de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.12. Waar verzoekende partijen menen dat de weigeringsbeslissingen geen motivering bevatten met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus stelt de Raad vooreerst vast dat de

eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, waardoor dit argument feitelijke grondslag mist. Verder wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partijen betogen in dit verband dat er in Dagestan tot op heden verscheidene problemen voorkomen van mensenrechtenschendingen. Zij verwijzen in dit verband naar *“recente landeninfo zoals ook vervat in het administratief dossier”*. Zij merken op dat de situatie aldaar ernstig en precair is en dat hun leven er ten eerste in gevaar is. Verzoekende partijen wijzen er verder nog op dat er geen enkel afdoend onderzoek werd verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit Dagestan. Verder bemerken zij dat het Hof van Justitie in zijn arrest van 17 februari 2009 heeft geoordeeld dat het betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging en dat het reeds voldoende is om een *“algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen”*.

De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partijen middels de voormelde argumentatie niet aantonen dat er in Dagestan een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er diensgevolge een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon kan worden aangenomen. Dit klemt des te meer nu uit de gegevens van het administratief dossier, meer bepaald de *“COI Focus”* betreffende *“Dagestan – Veiligheidssituatie”* van 28 februari 2017 (administratief dossier, stukken 16, 20 (deel 12), 21 (deel 11) en 22 (deel 12)), blijkt dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse rebellenbeweging die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, maar verder versnipperd raakt door afsplitsingen van groepen die zich achter IS scharen en waarvan een deel ook is uitgeweken naar Syrië. De slagkracht van de rebellengroepen blijft daardoor beperkt en neemt de vorm aan van gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen geviséerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De ordediensten proberen de rebellie te bestrijden met specifieke acties. Bij deze acties van rebellen en autoriteiten is het niet uit te sluiten dat ook burgers slachtoffer worden. Uit de informatie kan echter worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft. De situatie in Dagestan is op dit ogenblik dan ook niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een *“reëel”* risico op ernstige schade als gevolg van *“willekeurig”* geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

De motivering dat er actueel in Dagestan voor gewone burgers niet langer kan gewag gemaakt worden van een reëel risico ingevolge het binnenlands conflict wordt door verzoekende partijen door de loutere verwijzing naar de nog aanwezige mensenrechtenschendingen en de vaststelling dat Dagestan heden nog niet vrij is van problemen niet weerlegd. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen geen andersluidende onafhankelijke en objectieve concrete informatie bijbrengen waaruit blijkt dat de informatie waarop verwerende partij zich heeft gebaseerd, niet correct zou zijn.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.13. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten (administratief dossier, stukken 15, 20 (deel 11), 21 (deel 10) en 22 (deel 11)) en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 16, 20 (deel 12), 21 (deel 11) en 22 (deel 12)), en dat verzoekende partijen tijdens hun gehoren op het Commissariaat-generaal d.d. 27 april 2016 de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit bijgestaan door hun advocaat en door hun voogd (moeder). Daarnaast werden ook hun beide ouders op 27 januari 2017 op het Commissariaat-generaal gehoord in verband met de asielaanvraag van hun kinderen en werd hun vader op 5 april 2017 nogmaals gehoord. De commissaris-generaal heeft de asielaanvragen van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. X; RvS 28 november 2006, nr. X). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.14. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend zeventien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT